Inhospitalàries adreces a obscenes endreçúries.

Carles Reig

1) Tol-te capell i sabates, i posa't còmode. Equànimes, veure'm si assolim d'escatir i després de reeixir de resoldre el gros problema que dius que em duus.

Veureu, doctor, anava ben tranquil i, pugnaç, un personatge de malson, tot encaputxat i sota capa negra m'ha fulminat a cops de puny; m'ha malmès, demolit; m'ha molt, un cos ple de blaus, nafres, i contusions.

D'on venia? Davant teu? Darrere?

Que d'on eixia? Qui sap. Voleu saber si ha sorgit fent saltar volcànicament les llambordes? Doncs no. Ni això. Massa fàcil. No ha sortit d'enlloc.

Curiós. I en acabat?

En acabat ha desaparegut amb la mateixa celeritat com havia aparegut. Màgicament. Una partença a tot cilindre, com qui diu. Feia rodar el cap, ja ben bla amb els isnells mastegots plàcidament rebuts. Li era un sorrat ninot de boxa. Hauríeu vist. Un punys ferris enfonsant-se'm tot al llarg del cos. Cap indret molla estalviat.

I què vols saber?

La identitat de l'oníric personatge, és clar. Un personatge qui evidentment em sortia del cap. Per això us vinc a veure. Vós, un tan eminent, i seriós i com cal, especialista de la psique, *oi cavà?*

Farem allò que sigui en la nostra capacitat de fer. Per què no em dius si mentre t'ataconava de valent, al bon personatge no se li bellugava la capa o la caperulla perquè el poguessis descriure una mica millor, vull dir, no li guipaves en cap instant ni mica del cos o el visatge? Era esquelètic? Cadavèric? Demacrat? Allò fora ja una clau directa i primordial per a identificar-lo, car altrament, tan disfressat, malament rai.

No. De fet, no sé pas si no era una dona. I no. No portava ni forca ni dalla. Desenganyeu-vos-em per aquest costat.

No deia re? Ni tan sols cap bon renec català ben cargolat? Cap retret? Cap sarcasme? Cap mot indecent?

Sempre silent. Com un cartoixà.

De Parma?

O de l'ultra-son.

Em tornes a dir que ho has somiat?

Somiat? Absurd! Què dieu? I aquests lleigs verdancs? I els bonys boteruts pertot arreu? I l'escàndol dels espòndils desplaçats? Somiant, diu! Quina barbaritat! Com si em barallés amb jo mateix. Desvarieu, doctor, no sabeu què dieu.

I doncs? M'amagues un afer homosexual? És això? Un afer passional que en una nit tempestuosa de gelosies i rancúnies vira a la violència?

Què! Mai! Horrorós! Aberrant! Quina abominació! Jo que duc una forta aversió al propi cos, me'n ficaré el d'un altre al llit! La pudor! El fàstic! Repugnant! I el cos d'un home, per si fos poc! Quines coses de pensar! Us n'hauríeu d'avergonyir. Si us dic que no sé ni si l'atacant era una dona!

Una cartoixana campiona de karate del seu convent.

Sí, foteu-vos-en, damunt! Així és com guariu els malalts?

Ets tu qui creus que t'has de guarir de quelcom. I no he entès encara ara quin és aquest 'quelcom' que tant no et neguiteja. Potser no ho saps ni tu.

Per això venia. Perquè m'ho aclaríssiu. La feina dels psiquiatres, que no? Els metges de la psique. Que no vol dir, és clar, que hagi imaginat ni l'atac ni l'atacant. L'atac no cal aclarir-lo. És evident. Allò on em fixava, potser massa obsedidament, era en qui fora l'agressor, o l'agressora, qui de cop sobte, em pren per la seua víctima. Com si li feia cap mal... Creieu que estem parlant d'un doble qui m'empaita? Un bessó perdut qui vol l'exclusivitat? Una assetjadora qui se m'enjova, una antiga putarra qui m'hagi volgut atrapar al jou perniciós del matrimoni en qualque centúria allunyada de la meua impresentable jovenesa?

Em sembla que qui desbarra ara ets tu. El fet mateix que em vinguis a veure a mi, per comptes d'anar a la policia, que és l'organització que hauria d'investigar qui pogués ésser o no ésser el teu agressor, ja indica que no et fies gens del teu cervell. I si és del teu cervell on surt l'enigmàtic teu botxí, tapat per l'hàbit i les ombres, no el destaparem fins que no encenguem un llum, no pas al carrer on l'atac dius que hagué lloc, ans pels més foscs atzucacs de les intricades circumval·lacions cerebrals que deses a la closca.

No cal que m'ensabonéssiu. Em dieu que les meues manies em fan

veure visions.

No. Això ho dius tu. Jo no dic re. Encara.

Doncs quan? Deu ésser car, allargar-ho.

Tots els luxes són cars. Malament aniríem si no ho fossin. Unànime tothom a la població es tindria per boig. Ningú de debò culpable de re. I tanmateix angoixats pels remordiments. Tothom cercant qui els emblanqueixi l'ànima. Perdonats pels pecats comesos i assumits, esdevinguts mesells, lliures de cometre'n de nous.

Així que només als rics ens és permès d'impunement abassegar crims. L'excusa essent que som tan exquisits que això ja ens ve de mena.

He pensat... A quin indret de la vila t'atacaven? A lloc potser perillós? On no fora estrany que s'hi passegés un tocat, un il·luminat, si m'entens?

Home, sortia de *l'Entreforc*.

L'Entreforc? Què és això? No ho conec.

És un bordell. Llur lema és força conegut.

Ah sí? Lema i tot?

«*Ens rentem, obsessives, l'entreforc;*
Mai no se'ns hi farà ni fong ni corc.»

Mira que bé! Vols dir que no era cap 'justicier de déu', el foll o l'afoll qui t'omplia de carxots? Crec que m'has dit que allò del sexe ho trobes repulsiu.

No hi anava pas per a coses de sexe, *ecs, vós!* Hi anava a veure un company d'estudi qui hi fa de cambrer. Son pare, qui és guerxo i guerxos costums, n'és un dels propietaris, vull dir, del dubtós establiment. Segons els dies, molta de clientela, això també. Ara, les dones, per molt que es rentessin, per a mi, re. Això a part. De fet, el

Narcís aquell dia ni hi era. Així que tot no fou per a mi sinó un efímer entra-i-surt sense més filigranes. Quant al malparit 'justicier diví' qui dieu, si ho era, no va dir ni mot. Crec que aquells boigs, llurs bretolades les cometen bo i comentant 'escriptures', 'profecies', i d'altre ximpleries d'ignorants malalts del cap. Típicament amollen pueril bestieses a doll, pels descosits, ja els coneixeu. Calleu. Potser era mut. Un d'aquells qui es tolen la llengua, l'òrgan pecaminós per excel·lència. Ho deveu saber millor que no jo. No és pas? No us sembla?

I tant, i tant... Doncs bé, noi... Crec que ho deslloriguàvem, no et fa?

Què?

Que em sembla que ja ho hem trobat. Que resolíem el misteri. Tots fossin tan fàcils! La pròxima vegada que vagis al *Paracolpi*? Al *Perineu*? Al com se'n diu? Com n'has dit?

L'Entreforc!

Això. La pròxima vegada, para compte amb els maleïts il·luminats qui et surten de trascantó.

Sí farem!

Potser que caminessis amb un garrot, com faig jo en certes situacions.

Recomanat?

Prou, prou...

Vull dir, receptat?

Com ho sents.

Molt bé, doncs... Gràcies, home. Em traieu un pes de sobre... Quant us dec deure...?

Normal. Una sessió. Sis-cents.

~o~o~

2) Des que fui nat fins ara, les zones pudendes (i pudents) m'han horroritzades. Parracs de paisatges geperuts que espatllaven altrament estupendes vetllades.

Sempre m'he somiat vagant per dimensions on els personatges eren totalment asexuats. Eren dissortadament sovint violents; inspirats per cap transient esperit maligne i arrogant qui els arrabassava la persona, amb panteixos creixents, com ara arcaiques víctimes de infectes follies, o de mòrbides gelosies, els agafaven sobtadament ramalades d'estranya ràbia, i se't giraven, amb tota rancúnia, a trencar-te el cos. Se t'abalançaven amb mans com garfis i t'esterrossaven i trepitjaven, i no se n'anaven d'espetec fins que t'havien estovat a trenc de finitud, a frec de darrer bleix, a dos dits d'extinció.

Altrament eren gent de bé. D'allò més generosa. Una bondat inescandallable, una finor de tarannà i de capteniment gloriosament amable. Llur companyia era daurada, implícita, excel·lent, l'harmonia una benaurança. Totalment compenetrats, imbricats; sincròniques òrbites, imperfectibles. Sempre en suau entesa, mai en estrident discord. Mai cap xàldiga d'indignitat que provingués de cap impossible entrexoc. Formem tot plegat una preciosa parlant natura morta.

Quantes de vegades no preníem te delitós, i tastàvem superbs pastissets, i enraonàvem de temes exclusivament elevats, altíssims, de clara filosofia, o escoltàvem exquisides recitacions i sublims violoncels de serens, quiets, glissandi. Allò era viure.

Sempre m'he volgut esperit, i mai carn. Tots els productes carnis són essencialment putrefactius.

Cascun dels indrets on els solemnes espectres delicadament no conversàvem i ens lleixàvem endur per les etèries melodies eren, com sempre ens ha correspost, majestàtics habitatges profusament sumptuosos, catedrals magnífiques, on mai no aixecaries gens la veu. Et ressonaria lletjament si ho fessis, i fores llavors no pas gaire plaent ni com cal, ans pus tost fastigosament cacofònic, sepulcral. Tot en tot, un indesitjable. Hom no t'hi convidava mai més. Bandejat als més baixos llivells, on se t'encasta, depriment, el tuf mefític del detriment inesborrable, com t'has merescut, per haver mancat a la rectitud de l'espiritual tendència. Car qui se'n desvia, cau en desfavor, i en tràgica desamor, dels sempre perfectament endreçats, i adreçats de dret devers esferes de més i més diafanitat. Te'n penedeixes de per vida, inclòs un pèl abans del teu amarg ineludible suïcidi. Massa poc, capgròs. Te n'hauries d'haver desat als llimbs inclements del calaix polsegós dels titelles exòtics, a covar-hi entre teranyines enyors d'humil protagonisme, on esdevens acceptat, qualque jorn assenyalat, com a adjacent figurant, de bracet amb qualque elegant figura amb el segell infalsificable d'autèntica vàlua pel seu exemplar inimitable molt superior comportament.

Que el ninot sense formes apropiades vagi fent, assidu aprenent, interminablement dissabte dins el seu sarcòfag, fins que el fi xiulet compulsiu de l'amabilíssima condonació oferta per la pietat i compassió dels ofesos de la nobilíssima societat, no l'eixoriveixi i cridi de bell nou fora.

~o~o~

3) Nits i jorns de clar gep de lluna que roman penjat al cel el dia sencer, i els ocells la sallen i solquen ara i adés, a camins, on llavors la joia inalterable més no dura, i se t'encasta més endins de la pell.

A força de despendre'm de tota vanitat, m'he trobat torna xipòtol, vestit amb els parracs que hom llença, i menjant el que hom troba als marges dels viaranys de camp i bosc.

Tanmateix, com no podia ésser altrament, la cosa s'espatllà ben de presseta. Emmalaltia i trontollava, i m'eixien gruixos i bonys, i la cotna era tota unes molt neguitoses pessigolles, com si tot de cucs amb degenerats tentacles t'hi transitessin part damunt i part davall, a part, és clar, aquella altra nosa que m'ennuegava i ofegava de continu. I, per si fos poc, el fred i el diluvi s'instal·laven i no em lleixaven viure.

No, allò no era vida. Ni vora mar ni dalt la muntanya. Ni a les coves i catacumbes. Sense aixopluc ni bona teca, tost em moria. Temps massa primitiu per a un personatge tan delicat i finet. Calia doncs coratge i ensopegar amb quelcom de sòlid, on fos, com fos; aviat, ja ho he dit.

Inspirat, tot d'una esdevinguí professor de crematologia (que encara no sabia què era). Allò em donava segurament una sortida. Si em vestia de segona mà si fa no fa com cal (després de tot els professors de geni som oblidosos i descurat, així que mal vestits rai), i anava per instituts i universitats, i casotes d'aqueixes plenes de presumptuosos carallots, potser algú picaria.

Com fer-se relativament ric ensenyant als cretins rucades.

Al capdavall em llogaven a un d'aquells centres per als assedegats d'arcà i de misteri, dedicat a engalipar els desvagats amb prou possibles qui no trobaven d'altre que els assuaugés un esperit adobat a rebre novelles ximpleries que substituïssin les antigues evidentment massa idiotes. Anaven a la folla percaça de terapèutiques monçònegues per a poder llavors romandre, ni que fos una temporadeta, en pau amb ells mateixos. Pobra gent, no es podien pas plànyer. Només els oferia exclusivament allò que volien, allò que em demanaven. Un futur pòstum de breu patiment i llarguíssima benaurança, pobrissons.

Així, ara soc un encara més pompós i dolós 'doctor' en 'ciències patapsicològiques', on és clar que la patapsicologia és prou més que no només la metapsicologia, és a dir, la psicologia del més enllà; no, serva't que no caiguis; la patapsicologia és la psicologia del més enllà del més enllà, i només hi accedeixen, per indiscernibles vies

místiques i amb l’ajut afegit de recargolats sortilegis, a través dels esotèrics, taumatúrgics, camins, alhora molt intricats i simplíssims, de la, com dic, més pura i escleta credulitat.

«*Amb nosaltres esteu en mans segures i dretureres. Recolzeu-vos-ens, estintoleu-vos-ens, ben fort*.»

Quan tantost mort, et fessis cremar embolicat d’asfòdels, havies de cremar també tots els teus diners. Aquest era el fonament tàntric i tètric, vull dir, la base teòrica i pràctica, el pinyol elemental de tot el fruit o desenvolupament fruitós de la crematologia, on un crematòleg de primer rang com jo adquiria, amb la seua eloqüència i passional intervenció, rengs i rengs de convertits crematologistes, qui no es moririen sense haver redactades a llur testament les disposicions de què fer-ne de llurs carcasses.

Sempre, en tots els casos, ni els més estranys (per exemple, si eren morts per banya de senglar, o perduts a l’oceà, o fent alpinisme, o davallant amb paracaigudes, o esfumats per bomba), llur material heretatge havia d’ésser abolit, anorreat, amb ells.

No lleixaven enrere mai re. Els diners dels morts són morts. Lògic. I prou. S’ha acabat.

I amb allò, segons el dogma crematologístic, el capital cremat (o amanit per a la panxa dels senglars, o llençat a l’oceà, o al fum, o a la neu, o a l’aire de pertot i d’enlloc...) servia, a l’eteri més enllà del més enllà, per a comprar, etèriament, per al benaurat traspassat, un temps condigne d’estalvi, que depenia, com dic, de la quantitat destruïda, és a dir, doncs, d’unes centúries... O de centúries fins a mil·lennis, o fins a eons i a eternitats, que al fidel no li calia aleshores anar patint, sovint castigat, amb vergassades i salvatjades rai, pels inics monòtons diables qui tothora et vigilen de molt a prop...

I tot això s’esdevenia on...? On vols que s’esdevingui? Doncs és clar que als indrets de preferència del finat, segons la prèdica de la vella falsa religió, ara per a ells molt assenyadament abandonada, és a dir, als llimbs, als purgatoris... A les gehennes, els hades, els tàrtars, els orcs, els averns... Els reialmes de Plató... Digueu-ne com

vulgueu.

Antics campions de les velles ximples creences empeltats de greuges anímics qui ara trobaven una meravellosa solució. La qual duraria allò que durés, tret que mentrestant, amb les quatre virolles que n'extragués jo personalment, em podia tornar a arreglar la vida.

Una vida que, lluny de les creences de tota mena, pot ésser encara viable, si trobes un raconet encara no ocupat pels maleïts industriosos, és a dir, els lladres assassins emmerdissaires tant de la natura com del viure en general, els brutals constructors de destrucció inaturable, els productors assidus de polsegueres deletèries, de fums, de focs, de monstruoses transformacions químiques.

Galdosos espècimens. Malaguanyada la mare qui els va parir. Si no els podia afollar per al bé de tothom.

~o~o~

4) Espontàniament intrèpid, trií d'enterrar-me tantost viu que s'atansaven els bàrbars amb llurs bestials aldarulls. M'amaguí amb les benèvoles hienes i els expeditius voltors. Crec que volíem sobreviure. Esperàrem, clucs i callats, que passessin de llarg els perpetus psicòpates qui sempre duen a terme cícliques històriques exterminacions. Tota la història del món és una puta pena. Cap humiliat lament no eixí dels nostres cors. I llavors, a poc a poc, els llamps i trons de la bogeria concitada pels violents espectres qui ens volien fer la pell esdevingueren exigus, i ens aprestàvem a emergir, quan, amb una ganyota indiferent, el cru arqueòleg adust i condescendent ens descobrí, i se'ns cregué extremadament primitius, pel cap baix dels períodes remotíssims on els arcaics miliòlids i els venerables diplòpodes eren, unànimes, els únics permanents pobladors de l'indret.

La irreversibilitat de les seues opinions fou inamovible. Per molt que haguéssim tractat de voler-lo convèncer que érem tanmateix de la seua pròpia època, no hauria mai canviat d'erroni parer.

Abans no ens delmés, ell amb el suport incondicional dels seus esclaus, amb llurs eines rovellades, ple de ressentiment perquè el contradèiem, ens conjuràrem amb un esguard per a fugir cascú pel seu costat.

Cap de nosaltres no crec que l'idiota reeixís d'occir per a remetre llavors, a qualque racó oblidat de rònec museu aïllat, els nostres esbocinats romanents, ridículament confitats, al salaç obscè estil dels carrinclons museus on exposen les intimitats dels innocents avantpassats.

Amb els lloms balbs de tant estar arrupit, i llavors de sobte córrer com un foll, ometré a continuació de recontar com tornava al meu vel·leïtós xibiu, suara cremat per l'horda invasora.

La qüestió que, inalterat, hi soc, i vaig fent plàcidament amb ma modesta vida.

~o~o~

5) Volgué la xiripa o la serendipitat que em trobés una ullera de llarga vista. Prodigiós instrument. Mena de torxa que m'il·lumina el firmament i em duu a l'altre temps, el fabulós temps còsmic.

El temps còsmic és un temps molt més vast, tret que, per un efímer instant, simultani al meu en la meua gàbia. Gàbia que és la condemnada esfèrula on els humans ens trobem, el nostre escàs escarit reialme. Un reialme de ratolins d'experimentació, empresonats al parany d'un laboratori sense visibles operaris, altre

que segurament espectrals, i cruels en llurs burxades quan et trien a tu particularment.

Era doncs covant vàcues aspiracions al meu específic punt a l'espai, i amb la ullera de llarga vista, oidà, car hi reprenc la amb prou feines interrompuda activitat intel·lectual. No hi ha joia més immensa que la que et duu la benaurada hora del discórrer sobre els alts subjectes alhora físics i filosòfics.

El cel abscondeix misteris. Només observant-lo amb l'esperit lúcid i net, n'escatiràs qualcuns.

«*Amb les matèries orques i fosques, hem anats els científics sempre lluny d'osques.*» A l'escumós batibull dels innombrables milions de galàxies quelcom s'hi mou com un dimoni. Quelcom d'incompatible amb tot aparell de mesurar. Un dimoni inaprehensible i estès com el Tot Total mateix. De confí a confí d'univers, aquest dimoni, no gaire canaller ni amic de ningú, circumspecte director i senyor únic d'aquest bordell d'univers, amb extrema luciditat marca el ritme de l'equilibri etern, tret, com quan a qualsevol euga o elefant li agafa la bogeria i ho foten tot a parir, trenca la batuta i anorrea l'orquestra, i tot se'n va en un no re absolut, inclosa la seua inaferrable realitat. L'univers falleix, desapareix, perquè potser n'aparegui un de nou, on el diable que s'hi fa alhora sigui menys propens a patir atacs.

Si hom pogués identificar l'espectre incert quin guardó no s'emportaria! Per això, no pas pel guardó, ans pel desafiament intel·lectual que suposava per a mi, que fixés l'ull a la meravellosa ullera.

Escric les meues observacions en aqueix llord full groc que potser esdevindrà gloriós en qualque època pòstuma. Qui sap.

~o~o~

6) M'he fet renyar públicament per l'arximandrita Arxipenko. Em retreu les meues investigacions còsmiques. Diu que és un afront al seu déu, del qual me'n fot com d'un all podrit. Damunt ses denúncies públiques, em trac el pecíol i m'hi pix. Diaris que no et serveixen ni per a torcar-te.

L'arximandrita Arxipenko, com tots els de la seua colla de farsants, era un penques qui no pencava mai. Era un arximandrita amb molta de mandra. Fatu, apoteòtic, met en escac de continu els seus crèduls parroquians. Enfeinats ramats prepòsters qui avencen a recules, nus i exposats, navegant a ull amb l'ull del cul, amb fidelitat d'erugues processionàries, i amb un total menyspreu vers cap mena de bagatge lògic. Impossible de fer-s'hi mica, ni amb ells, tan bruts, ni amb els brutals qui els manen.

Tota desfeta destarota, i alhora espiritualment allibera. La futilitat de l'èxit és molt semblant a la futilitat dels diners — quan excedeixen el mínim necessari només foten nosa.

Hi ha al món personatges 'reals', amb uniforme de bòfia, de polític, de clergue, sobretot estranyament de brutals infermers de casa d'orats… En fi, de tota mena d'idiota imbuït d'autoritat, és a dir, de ridícula vanitat, qui no són pas menys estranys ni malparits que els perillosos i extremadament cruels, de qui sovint l'aberració i l'abominable capteniment atenyen el súmmum, com ara els típics personatges malestatgers i sorruts, emprenyadors (i 'omnipotents' a llur propi terreny), versemblantment 'inventats' per imaginacions descordades, vull dir, els grius, els opinics, les calcatrius, els cutibuts… Tota mena d'espectre i de follet, de dimoni i d'invisible enemic… Uns i altres es valen, els primers i els segons, els 'reals' i els 'inventats'. Potser, de fet, sempre són els mateixos personatges, els quals tantost se't mostren sota una disfressa, més o menys tangibles, com d'altres vegades, sense albirar-los enlloc, actuen tanmateix d'amagatotis, desapareguts, immaterials, a tall dels coneguts malignes esperits.

Sempre he tractat d'esquitllar-me'n, abans no se m'atansessin gaire. No fos cas que em descobrissin. Meticulós en les meues tries, quan puc, absent del tot em vull. Tret que de cops, amb un cos traïdor que et denuncia, no et pots esborrar, i allò t'exposa, i reps, és clar que

reps, d'allò més esborronadorament.

Com ara. De les penombres del celler, quan sents soroll sospitós dalt, aixeques la tapa de ferro de l'estret forat del racó més fosc i davalles avall.

Les petjades de llurs botes ferrades retrunyen dalt quan tu ja t'has perdut pels corredors subterranis. Llurs indesxifrables lladrucs ressonen al buit.

«*Avui que vinc convertit*
En rat de clavegueram
Ardu vertigen em pren
Ullant la solemnial
Cerimònia dels pardals
Qui entre les brutes aigües
Davallen transfigurats.»

~o~o~

7) Estrebava per darrer cop el món la pota, i, dins, tot hi eren corregudes. Corregudes vers on? (hom es demanaria). El món era un baló d'aire podrit i anava a fotre un pet, i tot allò que hi havia dintre, per molt que corregués, és clar que no anava enlloc, altre que al carall. Mai no hem anat a cap altre indret. Al carall. L'enlloc. Per això que no calgui mai córrer, altre potser que per esport, ep, i això si mai ets prou sortós de trobar cap lloc amb l'aire encara net.

Damunt un fust que em feia de barqueta, el torrent se m'enduia sense fre vers l'oceà dels meus enyors, i tanmateix ensopeguí en qualsque roques. Allò m'estroncava el ferm propòsit. Se m'hi estavellava el fust i ses estelles es fonien avall. Escurçat i esmolat, esdevingut parcialment fus, el fust punxava a mort un peix gros. No

era cap niciesa llavors, és clar, aprofitar el peix acorat, i assajar de fer un foc a la riba, prop d'on el bac vara, per a rostir-lo. Ja me’n llepava el bigots.

Allò era un bé caigut del cel. Una mena de mannà més substanciós.

Bella basca si l’anava a jaquir enrere perquè es fes malbé. O se’l cruspís qui no l’havia occit, que era jo, encara que només fos de casualitat.

Soc collonut. El primer sorprès soc jo. Sempre m’he vist com un perdut. D’eix món degenerat rectament expulsat. I llavors, com avui ara mateix, cada cop que re em reïx, que les circumstàncies se’m concatenen favorablement i l’afavorit doncs soc jo, normal que me’n faci creus.

La qüestió, tot en tot, que cal anar prou agraït pel món. No el bescantessis pas. El pobre fa el que pot. Tant d’enemics vanitosos i balafiadors que l’agreugen i li fan, incessants, imperdonables torts. Per això que no fora gens estrany que tard o d’hora es revengi trametent-ho, d’una puta vegada, tot a rodar. Els terraqüis, per desgraciats i malagraïts, prou s’ho mereixen.

~o~o~

8) Cada fragment de vida viscuda amb prou profunditat és val per si sol. No li calen afegits. És a dir, no li calen nous bocins fragmentaris. Car aquests darrers és clar que, a llur torn, esdevindrienn també perfectes unitats. Poemes sorprenents, bons en ells mateixos, tancats i amb tot el calgut dins.

La vida és fragments, o és no re altre que un batibull caòtic i inconseqüent, irrellevant. Una samfaina d’oradures, d’escombraries.

Reposant al peu d'un paller, soc el pagès científic qui medita sobre l'eclosió del colossal ou còsmic, i de la claror de l'espurna celestial inicial que tot ho ficava en vehement moviment.

A continuació, mig arrupit, soc cagant, i el bon Sol, ara que no pas dins gaire estona es pondrà, directament, estergeix el perfil perfecte de la meua ombra qui damunt la palla clara també caga. Ara esper que, tard o d'hora, de la silueta, sota l'ombra del seu cul, quelcom s'hi desprengui.

Ara! Bonic. Dolça nevada de quatre volves considerables, sòlides, no pas gens etèries ni fugisseres. Volves tampoc no pas de neu — d'ombra.

Lliçó d'epistemologia, cars infants.

Car si això no és coneixement, ja no sé què ho fora. La meua ombra no caga merda — caga ombra. És més com cal i neta que no pas jo. Un ésser podríem dir-ne espiritual, qui per miracle emmiralla, pel bon costat, transformat en ànima pura, l'altrament bast, vulgar, feixuc, pudent, embalum corruptible que em conforma.

Amb això, després d'aquest petit triomf, ja puc tornar al mas. Somnolent. Em sembla que dormiré com un soc. Amb el bàlsam oníric de cap somni suau, benaurat lepidopteròleg, i sense cucs, ni òrgans atrotinats, ni atrocitats volcàniques, ni agrits insurrectes, ni zelotes ni fanàtics, de qui els espinosos circells escanyen, abjectes, papallons fantàstics.

~o~o~

9) Per sistema, fas bé de no creure't mai re. Remembres amb raó quants dels que t'han dit mai re, d'ençà que fores infant, només et

volien decebre, bé perquè eren ells mateixos un decebuts per les mentides d'un altre foll o mentider, o perquè ells mateixos eren els decebedors, ço és, els engalipadors potencials.

Toquen a mort. És l'hora d'esgambi. Baldant-te al trapezi, no trigaràs gaire a treure'n l'entrellat, creus. I l'eclipsi sobtat et deturpa tot propòsit. Et reboteix el nas pel relliscós glaç de la cara. Salla el bac al lluny. T'has perdut el viatge. El barquer cridà el seu ucàs. És un barquer malestatger, i malagradós. Agreix per sistema tot intercanvi. Cal que te li adrecis sempre d'allò pus diplomàtic. I ni així. No et vol entendre. Tant se val. Millor. Encara un cop que, distreta, la Mort em passava de llarg. No te li ensenyaves prou. Tot això que hi guanyes.

Ho he aprofitat per a passejar-me d'incògnit, com sempre, amb les butxaques totalment buides. La multitud mateixa em cela, em cancel·la. Tots els aparadors als magatzems exhibeixen una prolongació, un èmfasi desenfrenat, una impertinent insistència en més variades i més vastes possibilitats de depravacions per als vostres macabres avatars. Hom s'hi somia més i més vençut pels fútils objectes. Hom es posa al lloc dels qui, adelerats, cobegen. Els dic mentalment... Goses pensar-hi? T'hi veus reflectit? Et comprens? Ets tu? No pas, oi? Demana't... Hi reeixiries mai, a eixorivir-te'n? Te n'eixoriveixes, de l'aclaparadora torpor que et tenalla? Si més no un instant abans del definitiu col·lapse? Amb quins grans esgarips d'horror? Probablement no. Ni això. Alienat completament. Presoner de la miserable ferralla de les modes, les novetats, els darrers aparells, totes, tantes, de lluentors vanes.

~o~o~

10) L'infant al bres viu ja amb el pressentiment que qualcú o

qualque cosa furtivament se li atansa a escanyar-lo.

Té raó. Tard o d'hora s'escau que allò monstruós qui tant no temia que el sobtés, de debò l'enxampa. Car a quina altra guerra, ço és, a quin joc absurd de garrotades entre botxins orbs, no ve destinat? A una o altra, això és segur.

Prematurament vulnerable, narcolèpticament fascinat pels irresolubles criptogrames del viure, ja més crescudet, l'infant es veu endut pels brams d'ase a la ràdio de sa mare — on, com sempre, els més ignars sempre els qui més fort no criden. S'ha tornat en part ruc com ells

Li demana a sa mare què li passarà quan es mori o el matin? —Què vols que et passi, li respon, et sebolliran. —I res més? Què hi ha després? —Veus aquest pollastre amb el cap tallat pel punyal de cuina, i tot plomat? —Sí. —Doncs el mateix, i això amb sort; és a dir, aniràs a parar a la cassola. O pitjor. Si ets pollastre amb la passa, on vas a parar és al podrimener.

Virtuosa senyora, sa mare, que cada cop que son pare (d'ell) el fotia fora de casa, embogit de gelosia, l'esperava al balcó i, ben de nit, li llençava un abric folrat de pell de moltó, perquè fora faria avui tan fred.

Portava, sempre elegant, aquella magnífica dona, una orquídia al trau, sovint marcida i àdhuc coberta de l'estalzí dels fogons. Ella fou qui li comprà, d'esquitllentes, sovint llibres de segona mà perquè comprengués millor el món. Ara, calia llegir d'amagat. Si ton pare et trobava llegint, t'ataconava, i et furtava el llibre i te'l fotia indefectiblement al foc. —D'on ha tret el nen els calers per a aquell llibrot segurament tan indecent? —I a mi què m'expliques? Se'ls ha degut guanyar fent feines per a les veïnes. O potser l'ha manllevat a un company. —Llegir és molt dolent per a la salut, i només fa pensar en porqueries, i sobre et trau totes les ganes de treballar, que és per què hem vingut al món. —És clar, home, és clar.

~o~o~

11) Les simpatiquíssimes mallerengues qui viuen a l'avajonera de sota ma finestra, em xiulen sovint serenates, i amb allò m'asserenen, i em transmuten l'atmosfera, me la tornen molt més espirituosa i alegre, són record que hi ha encara vida agradable on immiscir-se. No tot ha d'ésser laments de tudó qui sa companya plora.

Immers en un ben ésser molt dolç, esdevenia neutre. Bleixava de més en més lentament, i l'existència a pleret em fugia. Tot plegat partia vers el no re i no lleixava enrere sinó una molt làbil ràpidament fugissera desestructurada sobrera exúvia o despulla.

«M'oblidí de viure i em trobí cadàver
On jeia mon cos hi creix ara un rave.»

Lleugers i felins, els focomèlics doctors se m'atansaven, amb quatre molt curtes potes, i, esbalaïts i enlluernats, s'abandonaven de lluny a la vituperació més deletèria contra el meretrici empelt de les 'gràcies socials' damunt els elegits, els aristòcrates, els oligarques, és a dir, contra el vernís hipòcrita, contra la vareta màgica que cobreix la merda i la putrefacció d'un sac de budells on les proliferacions i les poli-floracions suren sense fre, amb els vels de fines sedes, els perfums de les flors exòtiques més delicadament flairoses i els joiells i les pedres precioses més resplendents del basar o del zoo.

Damunt el fred marbre, crec que s'erren de fitó. D'on han tret que soc tan especial? Que hi duc entre replecs cap cabdal secret molt amagat?

En acabat d'un breu 'rigor mortis', ja se m'abalancen, impacients, com larves famolenques, els metges esguerrats, i a ultrança m'ultratgen.

M'han destrenada la bàrbara trena en un cluc d'ulls, com a la bleda,

la fada, la figa-flor, la destrena l'espinós esbarzer, quan del sàtir o del cavaller pretén que en fuig.

Cervells patològics els llurs, per la desintegració entròpica tenallats de por.

Són com bevres molt inquiets i carrinclons, treballant sobre el meu cos inert, somort, dorment, i mon esperit, ambtant, els sotja, posat de ferm damunt el cable del projector, com voltor qui esperés que es morissin de l'esglai propvinent.

Car soc el qui sempre torna, tot i que tant de temps no faci que perí, i que estès a tesa el tingueren, bo i escorcollant-lo, sèduls, sense trobar on se li acabava el negre pou de sa reincident vitalitat.

~0~0~

12)

«*D'embrió em nodrien amb carxots*
I creixia eriçat amb ertes crosses
I al ritme desfermat d'assortides dissorts
Avantatge prenia i en guanyava coroces.

Amb rancúnia tothom em penjava esquellots
I em llençava al vult balb enrancit pa de noces.
Distès davant aversions i llengots
La fuita emprenc amb ulls clars sense brosses.»

Inhospitalària estada, te n'escapoleixes com talp per fondàries insospitades.

«Inhospitalària instal·lació
Hi ets de massa.
Si ajornar no saps l'execució
Et cau al cap la maça.

Inhospitalària situació
La faràndula passa.
Enmig del procés de creació
Hi ets de massa.»

Àdhuc colgat sota les runes, mantinguí el tremp subversiu. Amb la perspicacitat del rialler qui només riu per dins, i tanmateix tostemps ho fa, de l'encarcarat repòs no n'ixc que a causa de l'onerós plaer que trob en no haver pus de dejunar, i doncs d'abocar-me de ferm a menjar. Car això de la pols i de la borra, tantost no els tastava, els detestava.

Amb desmanegament de moribund, m'enderiava vers la teca. Quin bàlsam fortificant no eren per al meu ànim les nous i el formatge, i l'aigua clara de la font del broc rovellat!

Mugien remots els brúfols forassenyats, i enraonadament tornava al trau estret de la meua cova, de tal faisó que per a tot animal brut l'accés li fora nul.

Hi havia flairosos jacints florits prop l'entrada. Fort greu m'hauria sabut que els salvatges de l'ominosa horda, tot passant, me'ls trepitgessin gens.

Imperdonable. Defuncions múltiples se'n seguerien.

Amb desembargament, em tornava a seure i engegava a meditar vint hores seguides més. Tota amenaça d'horda imminent s'esfumava com mefítica emanació de flatulència. *Bon desembaràs!*

Savi silent qui els humils colen. I supleixen amb modests queviures.

Només dic, si és escaient respondre. Amb tanta de perspicuïtat com

soc capaç d'emprar llavors.

Absència total de sinònims superflus. De redundàncies, de tautologies, de mots rebotits, que es revinclen en ells mateixos per a parir-ne un altre que vol dir el mateix. Les solucions, si n'hi ha, són totjorn diàfanes. O hom respon callant.

I qui calla no pas atorga re, només reconeix que no en sap pus. I de no saber quelcom, no hi ha re de més esperonador per a continuar vivint. Car l'única raó del viure és conèixer. I callant, se n'aprèn.

~o~o~

13) Penja el gec al tarranc, i para compte a ensopegar en rastans i estarlocs, que aquest arbre no és gens de fiar, i rebotegós rai, el malparit; crec que als llenyataires ens la té jurada. Bé, ara pren la destral i som-hi. Farem dues entalles al tronc no gaire lluny damunt la soca. Una entalla grossa i pregona, com si fes un gran badall, i una altra després a l'indret oposar, petita com si no badallés gaire; llavors hom es posa davant l'entalla petita, fa l'arbreforc, i amb les cames lliures a dalt, etziba guitzes part damunt l'entalla curta, i l'arbre cau sol, ferit de mort per l'entalla llarga. Ho entens, oi? Fàcil. Així m'agrada. Veig que ets un noi clarivident. L'ajudant d'abans se m'havia tornat massa pureta. Ara és un vellet arraulidet i arrupidet, al raconet més petitet. Inguarible de totes totes. Ha perdut completament el seny. Però no gaire abans ja esdevenia rònec, graponer, s'escridassava tot sol i per no re; apofènic, paranoic, mania de la persecució; pertot arreu, les coses conspiraven contra seu; al capdavall, feia massa nosa, me'n desempallegava. Com més deteriorat ni decrèpit, típicament més pervers. L'edat de vegades traïdorencament et transforma. Et fa això. Esdevens un altre d'aquells depriments carrinclons estereotipats qui veus pertot arreu, aquells qui grollerament rebutgen, furients, tota situació ni persona mitjanament entenimentades. Només propugnen bestieses. Voldrien tot allò que és nou i jove anorreat, llençat al foc. Els vitals els fotem un fàstic immens. Demana't. Què en farem, dels vells qui

ens surten tan bords? Hi hauria d'haver una llei, o si més no un sa costum, de toldre'ls del món, com fem amb els arbres malauradament atesos, parasitats, de contagiosa malaltia. No creus? No et sembla? Ben fet, noi, ben fet. Veig que hi toques. Àtoms de pensades, els teus, que són com gnòmons que assenyalen la bona hora. N'estic content. Et llogaré. Només cal que em demostris com t'ho fas a la pràctica, és clar. La pràctica és l'important. La resta romanços. Ja saps fer l'arbreforc? Vejam els teus braços. Fortet. És una feina cansada. Mes els cansats fem la feina, que diuen, cavà? I és veritat. I tant. Aprendràs de seguida de fer rutllar els rolls fins a les vies. I la copulació. La copulació o acoblament dels vagons carregats amb grosses cadenes, i grans ganxos i armelles fixes; és quelcom que es fa ràpidament, amb una mica de pràctica, com dic. Tota la fusta cap a l'estació. I llavors, ja em feina la feina per al jorn. Hora de lleure, d'esbarjo, de descans. Anem al bar; i de putes, si et fa gràcia. I un bon àpat. I tant. I tant. Què dius...? Que fins ara feies d'arquitecte? No fotis! Que guanyaves premis literaris? Pitjor. Ai magarrinyes! Para compte a qui ho dius. N'hi ha qui no tenim gaire paciència. Tot això, mandangues, flautades, foteses, beneitures! Aqueixes no són feines d'home, home! Els homes som llops. I ens mengem els ànecs, vull dir, els anyells qui escriuen, dibuixen, fan casetes de joguina, i cuinen i se'n vanten... Què feies, com aquelles repel.lents nenetes amb llurs casetes de nines qui fan coudineta, i pitjor, els marrecs maltorcats qui fan guerretes i merdetes com els militars de debò, aquells fastigosos inútils nefaris qui només maten el jovent i els inermes, i no s'atreveixen mai a enfrontar la mort de veritat. Saps què? Re, 'nem, 'nem, tira! Potser t'haurem d'ensinistrar una mica. O potser de valent. Qui sap. Pel cap baix, per començar, quatre clatellots a repèl. Bona idea, ca? Car a fe que em sembles una mica verd... Massa tendre... No prou dur ni madur.

~o~o~

14) Del prostíbul, d'on ara sonaven trets i baralles, a tall d'angelets, s'enlairaven les animetes d'innombrables afolls i albats. Només eu me n'adonava. Només eu guaitava el cel. Els monstruosament esguerrats diminuts afolls i els horrorosament maltractats albats, qui el maltractament mateix havia impedit de néixer, s'allunyaven enduts pels vents furients de l'estratosfera, quan me n'adoní que ràpidament se'ns apropava alhora un gegantesc embut que, embogit, semblava embolicar, als seus plecs i anfractes, totes les ventegades vingudes de l'infern. Ben tost, de l'esvalotat vilatge de l'estació no en romandria enllà d'estelles.

Quan el 'meu' cruent llenyataire sortís, ebri, a cercar-me, ja no m'hi trobaria. Car havia espetegat immediatament a córrer, cercant cap clot que, un pic sota terra, em fes d'amagatall.

Com ara emmotllat i envernissat, a tall d'ònix o de beril, al clotet, m'hi voldria segurament esteta. Esteta, potser, qui en la seua llarguíssima època de decrepitud i repapieig, despèn l'estona desfent cordes de cànem per a aprofitar-ne l'estopa, i no blasma de cap pecat mai tampoc re ni ningú, i rep, en pagament de la seua exquisida bondat, el ficte escalf de les esclafadores matrones qui adés treballaren al bordell de les maleses immenses, i ara, per llur benastrugança sobrevivents de mants d'alifacs i gamadures d'aquells que hom associa al difícil i beneficiós ofici d'aquelles santes dones, es veuen, il·luses, d'espores genuïnes qui empelten, a l'oceà infinit del mal, illots i oasis d'afectes, d'esperances i salvacions per a tots els abjectes, defectuosos, torçuts, esperits dels ens extraviats qui perquè es creien ja viure a l'avantsala de l'infern, es rabejaven, corcorcats, en desesperades malícies i tràgiques malignitats.

Amb un quequeig senil, i amb força de tremolins, i amb uns ulls fosos en llàgrimes, els agraïa la visita amb els saborosos verins, i els deia que mes cames es delien per a fotre's penya-segat avall, tret que qui m'hi acompanyaria, a frec de marge, a trenc de caient, car amb el pes que guanyava amb llurs meravelloses llepolies les crosses se m'esberlaven totes soles i no hi arribava mai.

Esglaiades, i amb escarafalls, només em responien per a desdir-me'n, i m'estrenyien el cinyell, i em deien que era mentida, que em

caurien totes les dentetes, que em trobaven d’allò més primet.

Allò, aquells tocaments no gens permesos, era massa d’atreviment per la part llur, i me n’adonava que calia que hi disciplina.

Per sort s’havia fet tard. Vesprejava fora i hi minvava llavors la claror, i era doncs l’hora on les rels dels arbres de la vora se’m filtraven com humits tentacles de pop pels murs de la cova, qui sap si per a llegir-hi mos novells escrits.

Les dones grasses no havien mai gosades demanar-me què hi escrivia, mes prou els hauria confessat que només he escrit mai re per a gent qui s’hi coneixen. Les immenses quantitats d’ignars al món, rai, que prou trobem teca enjondre. Tot n’és ple.

Ara, amb l’atans perillós de les rels inquisitives, les tres o quatre matrones, intuïtives sospitaven que aquelles manifestacions no fossin sinó coses del diable, i arronsades senceres s’esvaïen del nostre cercle màgic, i eixien de ca meua, i em lleixaven en pau, i m’atipava llavors a la llum de l’espelma, que afonava a l’adient fonament d’un cocó per cap goteta d’estalagmita mil·lenària fet com qui diria exprés.

I el grau del vi sovint era fortet, i n’acabava, en la meua beneïda solitud, una miqueta pet.

I era feliç com mai no n’havia, que recordés, estat.

~o~o~

15) L’endemà, estenallat per tants de simulacres a través dels quals no em traslladava, amb bous, i d’altres artefactes de mecanismes més o menys abstrusos, que s’estenien pel paisatge, havent atès un últim horitzó de buit i d’eixorquia, es veu que de casualitat adquiria

accés irreversible a l'entrada de la tortuosa galeria que duia a les més tronades mòmies.

Daltabaix incomprensible, de sobte em trobava pres per execrable jou a la darrera del reng de la dreta. La mòmia semblà somriure per la companyia, però potser, o bé els llavis eixuts els li bellugaven les cuques, les quals se la cruspien, o bé era ella la qui se n'atipava. Una de dues. Tret que la cosa no fos mútua. «*Atipa't de cuques*», ella dient-se, i les cuques dient-se, «*Noies, de mòmia atipem-nos-en*». Tothom content.

A l'engir de mitjanit, suposem-hi, estrany divertiment a la fantasmagòrica claror fosforescent de les ossades; dansen les mòmies com vídues alegres ara de sobte amb no pas una salut gens dolenta. El més xacrós dec ésser jo mateix. Qui ho hauria dit? El dansaire més inepte de la colla. Potser és perquè tampoc no en conec la tonada ni dec sentir-ne gaire bé el ritme. Elles porten, diguéssim, anys i panys cada mitja nit divertint-se per a esbravar-se de llurs trista condició. És comprensible. I jo hi soc un pegat afegit tard en la eixorivida rotllana. Esper que em compadeixin en acabat per comptes d'escarnir-me i ridiculitzar-me.

Ja ho faré millor passades les centúries, dones, saps?

De moment m'entrenaré privadament, a tall de beatíssima bruixa, amb escombres de galzeran per parella de ball, i el moviment violent mentrestant segur que em garanteix que, amb l'encant i la joia així engendrades al meu esperit de superació, aferrat ara a un mànec, ara a un altre, en cap dels giravolts compassats, tard o d'hora, no hagi assolit de reeixir d'ésser tan elegant com les altres mòmies, d'on segur que n'extrec una gran satisfacció, i que elles m'acullen de membre privilegiat al prestigiós cercle de mitjanit.

Passaves per una benaurada vegada de la sòpita i sòlita inhospitalària sessió a la insuficient esfèrula, a una molt com cal confraria perfectament adequada a la vida terrestre.

I llavors la sortosa arribada d'un ballarí encara més desastrós.

Arqueòleg àvid de descobertes, adepte a l'excitació i la diversió de

les estrambòtiques troballes, s'ha perdut pels nostres tenebrosos paratges d'àrids laberints hipogeus. Extraviat, desorbitat, perplex davant tant de corredor estret, gairebé impassable, constret a la indecència de llençar tot abillament i bagatge per tal d'avençar, llisquent com cuc, veient-se pòstum, tractat de desertor, de mancar de coratge, feble, i aflicte amb la dèria de la defecció, nogensmenys adventíciament fa cap, tràgic, espectral, amb miraments de qui no vol infligir cap idea al cap dels envaïts que la seua intenció sigui de profanar re, dins el nostre distant, prístin, rudimentari reialme dels condemnats, amb el quals tot d'una es diu que compateix, i, amb el nas punxegut com si fos cap mena de fibló, se'ns llença balb damunt, com si es volgués banyar en la densa bromera de confusió on es creu que xauxinem. Ha perdut tot quest. Tota mena de luciditat li ha fugit. Son crani no és capaç d'alfarrassar la magnitud de la tasca que l'espera.

Acordem mudament en conseqüència d'allerar-li prou de lleure i de silenci fins que si fa no fa no es refaci.

Ha caigut retut i ronca. Son son malauradament serà efímer. A mitjanit, l'eixorivirem 'volens nolens' amb la nostra, esbojarradament perfectament mesurada, dansa. «*Dem-nos les gèlides manetes, i balléssim, si us plau, la bellíssima sardana*.» S'hi afegirà i ens en riurem de valent.

Bonhomioses mòmies!

Si mai tornes a cals metges, ja els ho pots explicar. Se'n faran probablement, si són prou intel·ligents, un panxot, sobretot si la imaginació els acompanya i reveuen el patètic arqueòleg durant els seus primers balls.

~o~o~

16) Saps què? De les idees animals, hom fa bé de desentendre-se'n instantani. Per exemple, sobre la matèria de l'horrible capdeconyada apellada 'religió', només cal que tingues en compte, aquests simples fets.

Com més agressiu no se't presenta el mec, més no enfosqueix la veritat. Com més grossa no et diu la mentida, més irrisòriament pompós esdevé el ja sempre prou flatulent predicador.

Reialme ruïnós, empantanegat. Fumós, emmetzinat. Món mecànic on el mecanisme s'ha esborronadorament espatllat.

Qui són aqueixos petits genis qui, si més no a l'esfèrula encesa (no sé pas a la resta del cosmos, però m'ensum que si fa no fot), ho han dut tot a la més pregona irreversible misèria?

Ets al museu on assisteixes a la dissecció de les molt nocives serps malignants qui darrerement s'hi fan pertot. Són serps, diuen, infernals.

Has reconeguda sense dir re l'ajudanta del cirurgià. És ella. Hi reconeixes l'espúria verge 'inconsútil', on son cony hermètic, deien, no exposava pas ni la més petita ascleta. Mes és clar que tot era ximpleria i enganyifa de caseta de firetes. Car ja llavors recordaves perfectament quan la mateixa noia feia de prostituta al prostíbul de ton germà.

Surts disgustat i et passeges lluny de les tendes.

Soliloqui de la fusta al camp.

El sents, el plorós mormol auto-acusatiu del tòtem mentre es crema? O no s'acusa, ans ens maleeix? O ens ha perdonats? Al capdavall no era sinó fusta i què podia esperar-se, pobrissó?

No creus que és ben normal (i àdhuc banal) que vulguem tots

plegats els suïcidi, quan àdhuc ell (qui quin mal ha fet) pateix?

Et trobes prop la zona on retruny entre els estudiants l'estentori pànic dels irredimibles suïcides, els quals, amb més i més acceleració, no sols llurs rengs s'incrementen, ans els morts s'apilen als canyets fets fa poc exprés que volten llurs llocs d'adoctrinament. On hi triomfen les regurgitacions i d'altres fastigoses egagròpiles dels més superficials erudits, rucadotes les llurs destinades a alliçonar idiotes deixebles en tots els llivells, perquè surtin de la universitat (o la perversitat, com se'n diu ara) encara més tarats i plens de grops que no hi entraven.

Saps que a qualque opaca llunyària els escàpols, anònims i invisibles, es veu que assagen la resurrecció de les antigues fixes constel·lacions homogènies perquè ens facin al cel de lents rellotges que assuaugin la nostra desesperada estada engabiats en una esfèrula que es crema sense remei aparent? Crec que creuen que la santa prudència demana d'expiar totes les impertinents errors d'antanyasses, i tornar amb allò als déus celestials primigenis, qui instantanis resolien tot maldecap i et retiraven amb un buf cap albatros de la malastrugança qui duguessis penjat al coll. No pas com nosaltres, amb les novelles betzoles creences, impotents albardans, que per comptes de resoldre re, ho fotem encara més malbé. Totes les nostres solucions empitjoren el resultat. Amb la nostra funesta intendència, el foc al petit planeta només creix i creix sense aturador.

Els nostres esquelets han esdevinguts a pleret opressivament roents. Translúcida carn la nostra que en mostra els ossos. En la foscor, clarament es veu com es belluguen, mercurials, fent llurs arcanes maniobres, els com més anem més esguerrats esquelets nostres.

Els nostres òbits seran imminents.

Mentrestant, astorador fenomen, ca? El fenomen de la roda que roda.

La semblança és aclaparadora.

Tots hem esdevinguts tan semblants que et fa l'efecte que pertot on camines hi ha miralls rotatoris on hi ets, on t'hi trobes, fent-hi tanmateix no pas els mateixos moviments, ans d'altres de totalment diferents, sovint extraordinaris, sovint contraris als que fas tu al moment, i pràcticament tots, de fet, per a tu, del tot fora de la teua competència o habilitat.

Car ets de fet incapaç d'altre que d'anar xano-xano esguardant-te als miralls.

Ep, no pas que que volguessis, ni que poguessis, ésser capaç tampoc de fer re d'altre. A sant de què, oi?

Les flames ja comencen de llepar-te les faldilles.

~o~o~

(17) Volubilitat de l'oblit, òptima obscuritat on vibra la cronològica disciplina de la mort, a la fi del túnel.

Ton magí abandona melangiós tota la iconografia de l'irrecobrable passat.

La memòria — llogataire esquerp qui et carranqueja tot el sant dia al pis de dalt — últimament se t'amaga sota el camuflatge del maratonià, qui amanyaga cuixes fines mentre s'enfonsa sense adonar-se'n al laberint oblic, corrent però com més anem més i més lentament, esbufegat, i d'on no en sortirà, si en surt, sinó papissotejant i xafallós, incomprensible, repapiejant, al caire del caure ert i mort, cingle... abís... enlloc... avall.

Ran de la irracionalitat del viure conscientment en una situació del tot absurda, hom abomina d'enderrocar re, car tot i que deu ésser divertit d'anar escorcollant distretament entre ruïnes, val més interpretar el que hi ha quan hi és, no pas quan ha estat fet miques.

A propòsit, recorda-te'n. Hi ha faisans i roselles a la cruïlla on un breu atac de ràbia se t'empara de la corpenta, quan te n'adones que era ton fill qui et coltellejava a l'esquena i fugia ivaçós com un espectre.

Rondinant, trontollant, atenyies el bosc on sabies on raïa una font d'aigua neta on em rentí la sang que em rajava de la nafra.

D'un rampell aprofití on era i fiu camí vers la rònega barraqueta de la bruixa on viu que ara que enfosquia hi lluïa, dins, la pobra llum d'una bombeta encesa.

Del tort fumeral en pujava, com ara per un funicular glaçat a mig trajecte, un fumet amorf.

Trucava.

M'acull la bruixa amb inacostumada tendresa. Caic ensopit, sumit en la impotència, a sos peus.

Abans de perdre consciència, em demanava si mai més tornaria a veure l'alba.

Somií, durant el meu son comatós, en les disbauxes i connubis endèmics de les bruixes de mentides amb bocs barbuts i sàtirs, i en els llegendaris topins negres que bullien als clemàstecs de la llar amb remeis nauseabunds, i a les bromeres detestables de pudent cresp efervescent dels quals, hi galivaven, tètricament enjogassades, les enrogallades fetilleres, els processos indefectibles del futur, on els guanys i les pèrdues es repartien equitativament per a tot déu, tot i que cap no sospités el seu destí, a part d'elles, qui és clar que ho sabien tot i per això segurament, gràcies a llur gran poder, vivien en la més paupèrrima misèria. Absurd.

Amb escarafalls de nan enfellonit qui treu les espontànies urpes a esgarrapar allò que de primer no trobi de prou gruixut, m'he despertat amb força renovellada, de tal faisó que em crec absolutament guarit.

Idònia guaridora, ella, amb mots deliqüescents, morigeradament m'estronca de rel el ridícul avalot.

Se m'atansa a la voreta. Em diu, magnífica persona...

Hi ha davant teu tot un món d'opcions obertes, fill meu. La teua història pot encara ésser gloriosa. Qui sap si ets promès a salvar el poble tan vergonyosament acorralat. La gramàtica de l'univers és possiblement comprensible. I si tractes d'aprendre-te-la sense rancúnies ni irritacions, ni deliris de venjança, que no porten sinó al balafiament de tes innates facultats, insultes el tramat intricat de forces místiques que t'han misteriosament portat a existir. Al contrari de la no gaire entenimentada llebre qui alça les orelles i s'esmuny instintivament lluny del perill, tu cal que t'hi enfrontis i el destriïs, ni que només sigui en un pedaç del virolat centó potencialment racional, enraonat, de moment aparentment i descoratjadorament infinit. Mes qui sap. Potser del tot resoluble amb el temps i una canya. Eia, doncs! Apitra i endavant!

Armat amb què?

Amb el senderi. El sensori, l'intel·lecte i el magí que ja no portaves quan les forces del mal, envejoses, et volgueren covardament assassinar. No saps que has despesos somiant vint anys al mateix tebi racó? Les baronívoles vigories et reneixen, retornen ara, intactes, i ben deleroses d'heroica acció.

Això m'esfereeix. Soc de debò vint anys més vell?

No. Més jove, és clar.

Ah, uf, gràcies, comprenc. Em malfiava que...

No, no; no et desficiïs, creu-me.

Ho faig, ho faig, ja ho crec que ho faig.

Bon viatge!

I així. Al cap de poques vesprada, per a començar, ogre agre qui no t'agraeix, grotesc, la grossa agrupació de llenya als peus del pal palplantat on l'has lligat... Badaràs la teua bocassa de drac, i el foc gutural li encendrà, a frec de ferradures, la foguera que aleshores el consum.

Per mostra un botó.

Sensacional. Demà segurament més.

~o~o~

18) Es mullerà per l'església el llenyataire amb una dona estranya, habitada, afeblida i estireganyada per mants de dimonis, tots fent-l'hi, dins el seu crani, un esparverador rebombori, i pel que semblava doncs tots també cascun d'ells de la varietat dolenta, els cacodimonis (amb, preeminents, el de l'egotisme, el de la luxúria, la irritació i l'absurd ressentiment, la implacabilitat, la malvolença, la difamació, l'empitjorament, la brutícia, el menfotisme...), sense ni un de bo i apaivagador, cap eudimoni (cap sense cap mica de saviesa, ni pietat, ni compassió, ni comprensió, benvolença, millorament...).

Davant la brutalitat espectacular de la muller, àdhuc la destral del malparit llenyaire perdé la proverbial agudesa del tall tan sovint esmolat; esdevingué, com ell mateix, una destral roma, esmussada, rovellada, i el mànec tristament envaït per corcs...

El llenyataire, adés tant forçut i energètic, decandia i s'aprimava ràpidament. La raó era que somiava en la llibertat i en la teca neta, nodridora, i a l'abast; car a ca seua, tornant de la feina, tot hi era podrit, i brut, i escàs. Amb paciència centenària, les antigues teranyines sospesaven meditabundes les cendres prehistòriques. La comuna, i els rentamans i les aigüeres, curullaven i se sobreeixien de putrefacta femta, femta cagada per la mal torcada, sempre fortament perfumada, muller; hi havia un llefiscós engrut pertot arreu; la pereta rajava merda, els dits se te n'envescaven fastigosament, i sobre, llavors, la bombeta tampoc no s'encenia; les aixetes mateixes, les que no anaven embossades i encara rajaven una miqueta eren empastifades totes de tur i sobretot d'un llim pestilent...

Fora hi devia haver gent amb una casa neta i amb queviures sans i a l'abast, i àdhuc (*glop!*) pastissos de nata, i xocolata i tot, somni inassequible per al pobre impressionable titella esparracat que havia esdevingut el llenyataire adés tan presumptuós i prest a desfer-te els plecs de la imaginada mandra a mastegots...

Una nit on, retut i dejú, dormia, la dona, inspirada per un cacodimoni particularment maligne i emprenyat, trencà l'envellida destral al coll del lleig dorment...

El cap del llenyataire, adés tan vital i esponerós, ara, rodolant lúgubrement damunt el terra merdós, plorava una espessa sang que se li entollava al voltant, i bombollejava sota la gran gotera al sostre que gotejava un líquid negre, com ara impregnat de l'estalzí dels focs que fan bullir les calderes de l'infern.

Vaig dir, com un massa previsible carallot, *sic trànsit etcètera*...

I el matí on guillotinaren l'assassina, hi assistia amb especial permís del governador, car oi que havia estat tan bon amic del desgraciat interfecte, durant la glòria del seu efímer mandat? Un mandat tan dictatorialment malparit? M'ho devien. Prou m'hi havia merescut. Un espectacle solemne i impol·lut, on la dona de les múltiples brutícies, son rodolava fins al cabasset amb *plop!* impotent i l'immens ramat dels dimonis, com vol de muricecs, li fotien el camp

udolant esfereïdorament, i s’envolaven cel amunt, ja ho saps, com angelets.

~o~o~

19) El veredicte de l’eminent naturalista diu que cal erradicar tota mena puresa, car tota puresa vol dir la llei de la jungla, i no n’hi ha de més cruel.

Allò que cal doncs és la mà dura amb tot allò natural i salvatge. El patró que marca la naturalesa no és mai prou resilient ni reversible, i és sorprenentment unidireccional. Hi guanya sempre el més agressiu, normalment el qui comença amb avantatge, tret que, de rere cap turó dominant, sempre hi guaita d’esquitllentes l’invasor, el qual, quan creu que l’hora és propícia, entra i escomet com un bàrbar i et destrona. I llavors, és clar, perquè ningú hagi cap opció de sobreviure, caldrà que d’alguna manera ell mateix sigui al seu torn destronat.

Per qui? Per un altre invasor.

El qual serà com? Pitjor? Millor? Enigma.

El jardiner assenyat és el remei, en totes les peludes qüestions que el conviure no aixeca.

La rèproba sangonera i l’esplendorós gripau, pinacles de la civilització durant centúries, ens hem anat inexorablement adaptant a l’environament circumdant. No podíem pas fer altre. Incentius diversos ens duien per les vies més adients, i s’escau que coincidíem a atènyer la mateixa meta, bé que per vies paral·leles. Això al capdavall ens feia amics.

L’aspre, agre i magre ninotaire, qui és qui esguerra i rebrega de

continu, amb sos esborranys inaturables, el patró pel qual s'ha de regir la natura caldria acomiadar-lo, trametre'l enjondre, a l'enlloc més remot. Una imaginació la seua massa descordada, plena de monstres vells i nous. La sangonera i el gripau, formes perfectes, no hauríem de patir tants de competidors qui ens volen anorreats. Tot és injust en natura.

Ferotge, t'embarques a viure amb un cert jovenívol entusiasme (les il·lusions ajuden a viure), i saps nogensmenys que tard o d'hora naufragues, mes què altre pots fer que ignorar-ne el constant perill, i continuar vogant; no vols pas, estantís, romandre a lloc on l'únic que hi fas, per manca d'avenç o de retrocés, és podrir-t'hi. La qüestió és anar arribant, on sigui, si pot ésser havent sabut triar si fa no fa amb prou encert la destinació. Obvietats.

On arribarem, sangonera i gripau, ara que tenim, amb un clima que va de cul, més enemics que no mai?

No perdrem pas però el temps plorant; declinarem tot espetegant alhora d'energia, i caigui qui caigui, us anirem xuclant les sangs, enverinant les aigües, i us fareu fotre. Hom s'hi torna quan el foten, o de seguida és peix. Llei de la jungla. La qüestió ha estat sempre durar prou, i au, els altres que s'espavilin.

Perniciós costum idiota i mòrbid de plorar abans d'hora a causa de les penes i desgràcies venidores. No caurem pas al parany, oi que no, tu?

Les fórmules de la pols, amb la qual som constituïts tots els organismes, del més negligible i indigent al més crònicament presumit, encara que essencialment siguin iguals, s'apilen, al voler involuntari de l'atzar dels daus químics, en diferents combinacions. (*Cascú sos al·lels, i tothom content! Quin remei!*)

Ara bé, això també. Cal diferenciar entre els més ben fets i els de molt lluny molt perfectibles, pobrissons. Ens nosaltres i tothom altri. Cap pietat, però, ep. Hom s'entén amb els propis, i prou; i encara!

Paradoxal atmosfera, on el pervers marmessor del fantasmagòric

jardiner d'adés, ara mort i remort, orquestra, bo i delinquint, els entusiasmes dels humiliats qui pul·lulen de pus en pus. La cosa s'espatlla. Aparentment sempre s'ha anada espatllant. O és una impressió pessimista de les hores últimes dels condemnats a l'extinció qui al capdavall tots plegats no som, capseta de titelles inexorablement promesa al foc?

El goig immens, sovint insuportable, que suscita la nostra beutat (per ningú altre assolible) al cor incert dels envejosos, fa doncs, com dic, que aqueixes tírries (suscitades al cor amarg dels altres animals, constituïts essencialment de pols) es vagin fent malbé i es tornin folls desigs d'anihilació. Massa de beutat, massa de perfecció, enlluernen els cervells i els transformen en monstres qui astoradorament mosseguen. Mosseguen tot allò que troben, començant pels ossos del crani. Malament rai, pobra gent.

Ara, és clar que no els anirem pas a plànyer; si volen el nostre mal, perquè som éssers privilegiats (perquè hem sabut fer-nos als diferents ambients que travessàvem, per inhospitalaris que ens fossin), prou es mereixen totes les tortures, per malparits.

[Es casaren per l'església la rèproba sangonera i l'embriac gripau, i cada nit la dona se li bevia la sang del cos; el lleixava exsangüe, i se li anà apagant, de tal manera que l'apagat gripau, adés tan esplendorós, somiava infructuosament de recobrar les forces, il·lús, a força de pastissets constants i inexhauribles de nata i xocolata, fins que el pobre, de sang, en perdé àdhuc la darrera gota i estrebà la pota.

[Se li acabava amb allò el patir. Les dones cal que en tingues les regnes, i cordatges i corretges, ben tibades, o se't desboquen.

[I ella com se't desbocava! Quines coses que la dona et deia! T'ho criticava tot. No et jaquia en pau. Es vantava de fer-ho tot perfectament i tu tot a la biorxa. Et retreia que anessis vestit com una cassigall, a la xamberga, i begut, i amb els cabells a la babalà, com els de cap altra bruixa, i que, amb allò, tantost semblaves en Dandi Patorrat, ridícul i carrincló, com, encara pitjor, amb el

mocador que et sobreïx i fimbreja temptador al butxacó del culet, el gran desgraciat d'en Marieta Culcagat...

[Seccionaren per la meitat les autoritats la grassa sangonera i la pútrida sangassa s'esbarrià pertot arreu... En fui testimoni, a la placeta del mig de la presó...

[Justícia fou feta...

[*Coneguda història, ai llas...!*]

~o~o~

20) Què és això? Soc al llit, i sent que davalla de dalt al terrabastall una bonior sospitosa, que a poc a poc es va tornant uns distintius mormols sinistres, com ara si cada maó dels quatre envans s'ho anessin, de veí a veí, colze a colze, xiuxiuejant a cau d'orella...

De moment no entenc pas què es diuen. Mes llavors començ d'entendre'ls. Repeteixen, mòrbids, «*Ja has begut oli oli oli... Avui avui avui... t'esclafarà un camió... ó ó ó...*»

Fa un vent molt fort defora. Les veus del vent venen de pertot. El vent, no hi ha re de més saberut al món. Passa pertot arreu, i ho sent a dir tot, i s'enduu les veus i els secrets de tothom; de tot se n'assabenta, i t'ho revela, i en roman erts, car quins disbarats més aterridors, vós! Sap el passat, el present, el futur, sempre és a hores més aviat o més tard que no tu, ventegada huracanada, vinguda d'enlloc i d'enjondre, i de més avall i de més amunt.

I llavors una bufarada encara més forta vol arrencar els finestrons. Un sobresalt em fa gairebé caure de clatell a l'espona. Se m'estintola tota sola la titola, ajudada sens dubte per l'os implantat o millor empeltat ran d'una ascla adient treta de l'espàtula, vull dir,

l'escàpula (o paleta o omòplat) ran d'un altre accident que patia no fa ni sisvol un any en fotre'm una trompada amb la moto, i em fa de perfecta antena de recepció. No és pas la primera vegada. Òrgan molt sensitiu, com potser sabeu.

Tot en tot, ara m'han ben fotut, les sospitoses veus. M'esqueixen la grua. Car qui em parla? És prou creïble?

Jo qui havia d'haver sortit per força avui, amb els queviures pràcticament exhaurits. Hauré de romandre amagat i ben arraulit a casa, no fos cas. I per un dia ja rosegaré cap os de pernil ranci que trobi a cap racó, o cap crostó al cul del sac. Per un dia, com dic, no em moriré pas. Ara, no m'arriscaré pas. Un camió, això t'esclafa de debò. Has passat fatalment pel Pas del No Hi Passaràs Pas. No és pas cosa de riure...

Tret que tot no sigui xanxa, de per riure. Algú amb una noció idiota del que és una bona innocentada, i es diverteix fent-me beure a galet. Cap cínic imbècil qui em prengui per més ruc i supersticiós que ja no soc.

I ara demana't, i si demà les veus escorxades et prometen una nova malaurada avinentesa tantost no et fotis al carrer, i si llavors hi prenen gust, i el fenomen, enlloc d'aïllat, esdevé recurrent i quotidià? I no et pots moure de casa durant mesos i mesos? Què faràs? Et fotràs de gana? Ja no menjaràs mai més? Davant del tètric panorama, no comencen pas de recargolar-se't els budells ara mateix...? Tot el teu cos ja prou malmès no se't rebel·la i cuida declarar la revolució? No pugen pels ombrívols tàlvegs intestinals, com ominosa flora qui caminés, bo i sacsant dalles i falçs, els pagesos redemptors?

Qui plaer si un dels teus poders sobrenaturals, tot i que fins ara et semblava, amb raó, que no en posseïes cap, és tanmateix el de la visió a través de les parets! No guiparies pas llavors quines boques malignes ni llengües de serp no t'amenaçaven, criminals? Sabent aleshores qui era de debò el teu ecoic enemic, i on es cardava exactament, no podries, amb qualsevol mena d'ariet improvisat, amb un bon cop per sorpresa, fendre la paret a l'indret escaient rere el qual s'abscondia, i anorrear llavors d'una vegada l'enemic dels

fúnebres xiuxiueigs...?

Demana't. Potser que paressis compte, amb les teues accions massa esvalotades. No la caguessis. Car... I si qui atacaves i occies amb el sobtat cop sensacional, no resultaven en acabat ésser precisament (ai bútxara, malament aniríem!) les qui t'advertien, les teues diverses molt seductores muses artístiques, les qui en podríem dir les teues *eumènides* privades...?

(Eumènides de veritat, és a dir bones noies. No pas les repulsives putrefactes eumènides, extremadament malparides (de ver nom *erínies*), de la gran engalipada que era allò dels mites grecs. Sèries esborronadores de ximpleries inengolibles.)

Faríem goig, llavors! *El poeta qui assassina ses muses, ja pot plegar; no fotem carallot, és clar!*

A còpia de jorns dejú, em diuen els miralls que se m'esgrogueeixen els ulls. Tot ho veig groc...

Se m'han esgrogueïts els fulls, ara tan esquinçadissos, on s'hi trobaven mes sublims, apassionades, molt inspirades, creacions...

I tot d'una me n'adonava que les insistents veus als tremolencs envans grocs havien canviada la tonada. Ara la sentència que dictaven feia, repetida a perpetuïtat, «*Et mors mors mors... de puta fam fam fam...*».

Amb això he agafat el sac i he sortit vers el magatzem a comprar les provisions... Quants de morts esclafats pels carrers i carreteres! La farsa del viure civilitzat portant-te a la basca i al vòmit. Espectacle cruel i fastigós...

Trumfes, cols, xocolata i mel, peres i pomes, prunes i albercocs, enciam, formatge, sardinetes, bledes-rave, te, api... No oblidis re...

Quin tip que et fotràs! Com recobraràs tota la força, i la primavera alhora farà cap, i els ocells de tota mena bastiran nius i xiularan de joia davant l'obra ben feta, i les flors policromes s'esbatanaran, i les

abelles hi treballaran gustoses, i la pluja arrosarà els matolls més apreciats pels virolats papallons, i lluiran i relluiran al cel clar les innombrables i incansables llunes, i els viaranys secrets dels llenyataires que menen vers una excel·lent inconfusible clariana al bosc atapeït, on fer-hi foc sense perill, se t'obriran encantats... i els teus inspirats poemes llavors prou tornaran a ésser-hi genials... i hi atrauràs les mènades, vull dir, les orèades, i les sílfides, i nereides i efidríades, i et dansaran per a tu sol, al voltant de l'alegre foguereta, llurs danses paradisíaques...

I els maleïts camions mentrestant que s'estavellin tots, i totes les altres màquines i vehicles que s'espatllin catastròficament, i tots els esclafats que paguin per llurs pecats de trafegament idiota i que no es refacin mai més, i tornin a entrevenir desastrosament un món ja prou malmès.

Car només em mancarien llavors llurs intimidatòries, portentoses, veus! *Mai més, mai més!* Escoltar les veus de les parets no és gens sa.

Escolta't, bon home, només les muses i les nimfes.

Això cal. I prou.

~o~o~

21) Cert que he estat sempre un ninot anòmal, i tots els escassos episodis on mai no he aparegut han estats, sense excepció, xiulats iradament per la sempre estúpida molt pega plebs.

Em jurava al començament, encara minyó...

No cauràs pas en el repulsiu pecat de sentir mai cap mena de fastigós orgull d'imbècil en el teu sacrifici a favor de la causa d'altri.

Cap filldeputa qui necessiti el teu sacrifici, haurà de sacrificar-se ell mateix, malparit bufó de merda, i jo és clar que no mai.

Hi has pensat? Et sacrificaves, i a qui et lliura, betzol sacrificat, la pervertida subornada Mort sinó a l'adversari...?

No pas a l'hoste afectuós qui et convida a estada perpètua al molt gruat, merescut, Hostal del Bon Repòs, ans, com dic, al maligne botxí, còmplice seu, qui et vol de víctima perennement i permanentment propiciatòria perquè sos infectes crims innombrables continuïn perfectament patrocinats per tots els repulsius déus del maleït olimp.

A la latituds freqüentades exclusivament pels morts, fàcilment hi perds peu; l'ànima t'hi ha caiguda, i cada vegada que et vols moure la trepitges, i sents una dolor rigorosa com si vas amb el cul enlaire, a tall de simi, i qualcú o qualcuna cosa te l'ompl d'iniqües garrotades.

Pobra víctima propiciatòria, embarcat a l'atzucac sense remei dels màrtirs del robatori amb assassinat o el dinamitament terrorista dels bel·licistes de torn, no en té prou amb el sacrifici idiota; de més a més, es regolfa en mormols nerviosos d'íntimes objurgacions i en d'altres més silents i subrepticis retrets contra ell mateix. Mea culpa, mea grandissima culpa. *Ximple!*

Cul llogat no lleixa empremta enlloc. Només merda anònima darrere. Fútil sangassa.

El prestigi dels enterraments entre els pusil·lànimes és per a mi totalment incomprensible. Com les bestieses de la religió.

De bracet amb les teues crosses, amb les quals festeges i els recites versos sense que mai et rebutgin com les males putes de vulgars femelles, amb les quals mai no has volgut (ni pogut) encetar cap innocent franca entenimentada conversa, vas, fal·laç embrió, atrotinat d'entrada, passejant pels cementiris, no pas amb hostilitat, més aviat amb un propòsit de diversió, a l'ardu metòdic aguait de les subtils modificacions als trets coneguts de les ben identificades façanes de les tombes més diverses.

«*Val més conill trapat que mil al prat*», rapsòdic els dius, quan hi descobreixes vívides traces i claricies d'activitat diguem-ne pòstuma.

Veus? No hi ha re que més m'il·lusioni que de comprovar el desig o el capritx de l'eternal reclòs per a treure, ni que només fos un esquitx, i no pas pel mig, ans per cap petita esquerda o obertura, el nas a l'amplitud de l'exterior enyorat.

És clar, li dic, pobre noi desvalgut, que a la llarga no t'oprimeixi tant de lleure, mai per re altre que per mortes d'avorrides tenebres amanit, sempre amarrat al jou putrefactiu de l'estagnació.

Han transcorregudes massa de dècades d'immobilitat artríticogènica. Cap altre millor remei a la farmaciola del ben proveït difunt que el passeig de l'allerat i a lloure, desentès, qui la natura admira, i en especial la seua magistral competència en absorbir les errades com si re, i la seua concomitant envejable capacitat de constant renovellament.

Quantes de vegades jo qui tantost no enfosqueix, no soc sinó un altre vellet qui s'ensopeix, m'he adormit repenjat a cap tomba amb els detalls reveladors de qualque subterrani moviment.

Sovint no pas que la meua observació desdigui en acabat gens de la realitat.

Quan més negra és la nit, el mort belluga efectivament la llosa, un petit canvi d'eix del llivell pla, i allò em deixondeix i el puc saludar, tret que no m'ha fet mai cas. Potser, eixorbat i esnarigat pels cucs carnívors, ni em veu ni m'ensuma. En el qual cas, prou li faria de gosset pigall, si les crosses m'ho permetessin. Ah llas, al món no existeix la situació perfecta. Sempre hi ha un impediment o altre que la cosa espatlla.

Què hi farem! L'haig d'acompanyar amb els ulls, bo i desitjant-li mentalment alhora una passejada memorable d'allò pus. És clar que sí, mancaria més! Home, i tant!

~o~o~

22) Obscenes inhospitalàries endreçúries. A tall d'extraviat rabadà sense ramat, hi atenys a les talúries. Eren de fet tocades les dues de la matinada, i a les envistes finalment de la casota, te n'adonaves perfectament que cremava a altes flames. Atacada a les fúnebres fosques per la infame bòfia.

Sòrdida horda, amb alçaprems violaven les finestres, i hi llençaven bombes incendiàries. Llurs sistemes de maleïts ganàpies. Tostemps els garanteixen una destrucció exemplar. Truc acostumat, repetit mantes de vegades. Adesiara, prou sovint, quotidianament i tot.

Girava cua abans no em clissessin. *Malaguanyat viatge!* Sí ves. Un de més a afegir a la nòmina de fracassos.

Aclofat més tard prop la finestra de casa, albirant al cel espurnejants estels, hi cogitava. Hom era feliç, és a dir, satisfet d'existir, bo i conreant les seues cosetes... I tot d'una l'explosió, i el foc subsegüent tot li ho arruïnava.

Molt bé. I ara, desconcertat, què feies? Quins remeis, quins atots, no et romanien?

Potser volies rebre la Mort més o menys mudat... I triaves apressadament roba... I mentrestant, però, és clar que no te n'adonaves, que la Mort havia viscuda al teu interior com un altre paràsit, i això d'ençà del jorn mateix on fores concebut.

Què? Ara sí que m'has ben...

Oh i espera't. La Mort, quan d'ocupar-te'n se'n cansa, agafa un teu òrgan o altre, d'aquells evidentment essencials — posem, com ara

un cor, o un cervell — i tot d'una, amb quina rancúnia enorme, no te'l rebrega ben rebregat, fins que te'l fot tot fet malbé.

Així que de fet no reps mai la Mort. Traïdora, bare, i fementida, la Mort et rep. Et rep segurament amb un somriure repel·lent d'ésser immensament malparit.

Per això, company, no pas cal que mudis, no.

Ara, atura't i escolta'm. Si assolies… Si assolies, per qualsevol bon mecanisme d'excreció, d'expulsar la teua pollosa, esparracada, Mort del cos, no et mories mai.

Posem que el que fots s'ho meresqui. Que ho trobéssim als annals gloriosos de la història universal.

Pensa-hi. Rabeja-t'hi. I cap pietat de ta part; això mai. No li permets enlloc cap porteta d'eixida. Per molt que et plori ni pregui, farsant.

Com te'n desempallegaràs, d'aquell pòtol verinós qui, odiós, en la teua efímera història, t'envaïa el cos quan més indefens no es trobava?

Per l'altre costat, imagina't que reeixies de cagar-la… Recorda-te'n a la bestreta, amb antelació, vull dir…

La històrica, doncs, diguem-ne, *Rebel·lió i Conspiració dels Bons Budells*. Per exemple.

Com et diverties llavors esguardant joiosament el vergonyós paràsit, la menyspreable Mort, *debatent-se infructuosament a l'infern immund del fons irrespirablement pudent del canfelip curull!*

Potser, per a més glòria teua, aquell dia assenyalat, és ella qui s'havia és clar mudada de vint-i-un botons!

Aquell espectacle prou es devia valdre i tot tota una vida!

Au, bah. Ho veus, homenet?

Ves-hi amb bon ull, i hi perceps pertot, fins a les més pregones foscúries, de cops guspires d'esperança que malden per obrir-te vies de salvació probables. Qui sap on menen, si les ressegueixes amb bones disposicions, peonant elegantment i tranquil·la, a tall de merlot despreocupat i sense presses, no pas neguitosament urpat per les teues detestables i erròniament ressentides cabòries i tristors d'habitud.

Oi que la possibilitat de cagar la paràsita Mort et fa respirar millor, és a dir, amb optimisme de cara a tot allò venidor...? I que al capdavall el passeig ominós i entre sinistres tenebres d'aqueixa nit sense lluna, se't tornava, a l'inspirat magí, un màgic passeig triomfal...? Càndida i clara ànima teua, finalment de retorn, totalment victoriosa...?

I és clar que sí! Au, celebrem-ho llongament, centúries durant... *Que també ja ens pertocava, cordons, tu!*

~o~o~

23) Trobant-me tot d'una delitós, ço és, guarit de tota malaltia, respirava complagut dalt la muntanya, quan sentia pujar per l'obac, lúgubres, ombrívols i arranant-ho tot, l'horda summament estúpida dels molt ximplets devots.

Hi ha tanoca més tanoca al món que el desgraciat fanàtic? Esdevé tot d'una 'divinament' intoxicat, ço és rabit, extasiat, embogit, enderiat, i tot ho envia a rodar, i es malmet, i malmet tothom al voltant, i més val, si pots, que l'anorreïs si se t'atansa gaire, o ben malament rai.

Castrats i enclaustrats, la rancúnia i el ressentiment se'ls menjava,

animals lleigs i curts de gambals, patuleia de nicis hipnotitzats i mentalment torturats i menats per tifes egòlatres apellats de vegades demiürgs, datspelcul extremadament ridículs... I com els tàvecs, retributius, oprobiosos, degradants... I quan a la fi es descorden, com no poden sinó fer-ho, ai, quina por, més val fugir-los... Sobretot quan van en nus estret, com ara, en escamot ruïnós, a 'adorar' llurs absurda, i dispendiosa, luxosa i luxuriosa, idea d'un grotesc 'déu' ideal, o a venjar-ne qualsevol ofensa imaginada contra aqueix gran carallot entronitzat.

Fotia el camp a tota erra pel solell, la vessant oposada. Trets oblics els sentia que em fregaven l'esquena. Es veia que em volien caçar com si els soc boc allerat.

Febles éssers miserables, la magnitud de la temptació de creure's possessors de la raó superior d'un 'déu' fantasma qui els estalvia de tota culpabilitat i de tot reconeixement d'inferioritat inconquerible, i els mana de destruir, sigui qui sigui, l'infidel, el pecador, l'altre, l'alliberat, el desempallegat de tot mena d'angoixant flassada, molt enverinadament claferta de bestieses, que els embolica i els escanya, els és massa poderosa, i s'hi reten completament, posseïts sense remei, bèsties salvatges enfollides, les quals, com dic, com més lluny t'hi trobis, millor. No t'hi barregessis pas mai ni mica, ni hi volguessis parlamentar. Tasca impossible. Han perdut l'enteniment. Han nascut sense.

«*Deixeble de l'avern. Haguessis estat només una miqueta més sortós, pobre desgraciat; no et veuries en aqueix estat tan abominable, en aquest tràngol tan aberrant! Néixer al si putrefacte de cap secta religiosa, amb llurs indesencastables, molt assassines, supersticions suïcides... Més t'hauria valgut caure del maleït cony podrit de ta mare a cap cau ple d'escorpins, escurçons i àspids insípids, que no pas, com et dic, al pou pestilent de les hordes crèdules...*»

Els sermonaves carrinclonament, i què en treies? Per contesta fan brollar les armes... I rebies fort, amb molta de probabilitat mortalment.

No en fotis cap cas. Llurs insòlits parers, escombraries que els

cràters encesos de la història imperdonable s'empassen com si re.

Mentrestant, que acabin de podrir-se al suquet putrefacte on bullen, arrucats. Prou acabaran, com tots els boigs arraïmats i sense supervisió, devorant-se ells amb ells. O és que no ho hem vist pas munts de vegades...?

Toques, a baix, terra plana.

T'ennuegava tot d'una una pudor intolerable. Era segurament la Mort excrementícia, qui s'hi esperava, a l'aguait, darrere la cantonada, sempre sotjant-te, volent-se revenjar de tu i de la teua perícia en esquitllar-te'n, i encara millor, en desconfir-la en escruix cada vegada.

Emprens la retirada. Això rai. Fas mitja volta, i avall de bell nou, que fot baixada.

Tot hi és perill en aquest món on ja no hi cap ni una agulla, i pul·lula hermèticament d'humanitats enfollides per les idees més bestials que trobaràs enlloc altre...

Car... Ni, si et fos donat de poder espiar-hi, pensa-hi...

Què hi veuries ran de cap altre món possible? Doncs que invariablement exercia, en l'enrevessada feina d'existir, amb molta millor traça... Per exemple, elementalment... Distribuint si més no els diferents poms d'humanitat, no pas tots barrejats, com ara, ans per districtes amb barreres inexpugnables, impassables altrament que pagant amb una inexistència instantània.

Car com més barrejats, més violents, cervells que, amb una exuberància d'exabruptes, esdevenen com més anem més extremats pels extremismes exacerbats pels odis impaïbles de la proximitat...

Tant se val. Finalment soc al meu forat. Amb el meu violí de cordes de catgut pres d'estranquis als cementiris. I tocant-hi llavors, amb palès plaer d'elevat erotisme, exaltats bocins d'en Paganini.

Ja s'ho fotran. No hi puc fer gaire més. Amenitzant la fi del món.

«*Qui fa el que pot, no està obligat a més.*»

~0~0~

24) Sense les ulleres, les quals, sense adonar-me'n, segrestat per la ravata de la composició d'altres més sublims melodies, havia ficades damunt la graella de damunt el roent caliu, per comptes del peix, el qual m'havia emplastrat davant els ulls, i per això no hi veia, durant una bona molt agradable tranquil·la estona, sinó la immensitat silenciosa del majestuós oceà, que era precisament allò que somiava el peix moribund, de qui la llarga vida històrica no devia tindre gaire parangó entre els benaurats integrants del món diguem-ne piscícola, i no me'n vaig adonar fins que el delitós oníric interludi no feu figa, vull dir, no finà d'espetec, al mateix moment on el bon somiador, pobrissó, no ho feia, i romanguí segurament amb cara d'espantall espatllat, digne de raure palplantat, a tall de tòtem corcat, a l'entrada mateixa de qualsevol museu de la vergonya, i vaig tractar, cremant-me els dits, de rembre llavors les ulleres, tanmateix ja moltes pel foc, i alhora que em cremava els dits, vaig saber on raïa el desllorigador de tant d'error, és a dir, en la meua horror a l'agra fastigosa realitat, estimant-me molt més, com sempre (com sempre que puc), la fantàstica noció d'un món plaïble al paladar, que, per exemple, haver de matar per a menjar, i alhora parar compte constantment, sotjant els voltants, no fos cas que ningú no se m'atansés d'esquitllentes per a menjar-se'm, vida merdosa per qualsevol cantó que te l'esguardis, com un carallot, amb ulleres o sense.

Misteris de l'endocrinologia, aqueix matí mateix m'aixecava amb una mala llet impressionant.

Fora, plou. I no plou pas poc. Dalt el cel fosc, negres nebuloses a miríades assagen un nou simulacre de diluvi universal. Hauria de restar acotxat, i tanmateix un ressort coerciu m'impulsa vers

l’activitat inevitable. Em trob ple d’energia. Un excés de vitalitat. Què menjava ahir?

Ahir? No te’n recordes? Era el dia del peix. És clar. Un peix qui em menjava cru, amb els seus meravellosos somnis inclosos al miraculós paquet.

Quin préssec em demanava que de què em serveix? *De què em serveix què?* que li dic.

Tot això que fas. Tanta de gimnàstica, de contorsions, d’equilibrisme; tantes d’evolucions; tant de rodar i saltar?

Com les hormones orquestren la cacofonia somàtica, així la gimnàstica el cos harmònic de l’atleta prodigiós que esdevinguí quan d’infant provocava la hilaritat dels tifosos germans qui m’omplien d’insuportable oprobi tantost no se n’adonaven que em cagava de por sempre als calçotets.

I a pleret, mes de continu i sense repòs, m’anava desenvolupant, i esdevenia àdhuc solemnement envejat pels mateixos betzols qui se me’n reien abans. Plegable, flexible, amb l’agilitat del gatolí, ben nodrit i ben farcit, mes evolucions serpentines em permetien d’introduir-me amb fluïdesa i relativa facilitat al reialme interdit dels ratolins.

Sota tots els mobles immòbils de la cuina, els múltiples arcans compartiments encastats a les parets, el refrigerador immens, els fogons massius, m’hi esmunyia i hi tastava la pols, la borra, els insectes, llurs carcasses, les píndoles extraviades, els claus i les claus i els bocins de paper amb secrets que hom cercava per a no trobar-se’ls mai més, i encara m’enfilava pels foradets dels ratolins fins a llurs imperis hipogeus, on amb els tints i llapis que es trobaven sota els mobles, altrament que per ells gairebé inaccessibles, en llurs excursions al món dels bruts i molt pecs humans, pintaven llurs murs amb frescs d’escenes rupestres no pas gens negligents, ans sovint amb matisos genials; hi havia batalles glorioses on folcs invencibles d’heroics rosegadors tots els febles bípedes portaven a vergonyosa perdició.

Carallot qui em demanava de què em servia haver esdevingut l'home llangardaix? Li cauria el nas de la cara, de tan llarguerut ni feixuc, si em veiés llavors fent i refent mes sòlites proeses... L'únic qui se salvava al capdavall de la final invasió, havent coneguda, bo i deambulant silentment entre parets, tota l'estratègia de l'exèrcit contrincant. Quan atacaria, i com... *Etcètera*. La collonada sencera dels imbècils militars...

Igual amb els maleïts vòrtexs anorreadors duts per les barroeres columnes enemigues qui potencialment volguessin envair-me per suposada sorpresa el cau... Romandrien doncs sempre esnarigats.

Ara, tornant a l'ahir...

A les palpentes, sense ulleres, com dic, tornava a dependre del món esborronador de la civilització, i després de cruspir-me el peix mal cuit a collons (abans n'he dit cru i tot, potser exagerant una miqueta), davallava amb una bona mangala vers els nauseabunds carrers on trobaria segurament una òptica o altra on em vendrien unes ulleres noves, encara que fossin de les pitjors, per manca com sempre de prou calers.

Mentre hi anaves, rere una bardissa d'escarransides criptomèries (les coneixia pel toc) s'hi filtrava una pudor massa robusta, que et feia estossegar.

Ensumes fastiguejat que hi ha ara a l'aire una immissió de molt greu empobriment, que et jaqueix a la gola un regust d'enverinament general. Et fa perdre la calma. Et trobes vulnerable al contagi.

Tombes enrere i trobes, tot tustant amb el peu les voreres, cap embornal, i t'hi endinses finament i avences llavors per les clavegueres infectes. Infectes, mes molt menys infectes que no els barris d'indigents de dalt.

Emergeixes al bo de la vila. Els rics presumptuosos tornen de les pastisseries amb llurs monumentals pastissos en piràmides de paper fi i cordill, que serven amb dos ditets per l'indret de dalt on

un llaç molt bufó no es cargola. Quines ganes de jugar al futbol amb llurs ostentosos obsequis!

L'òptic es tapa el nas mentre et ven les ulleres menys cares, mes amb prou augment per als meus ulls castigats pels petits accidents ocasionats durant les exòtiques exploracions pels misteriosos reialmes insospitats, on aprenc tantes de noves maniobres d'anònim escapament.

Amb les ulleres noves, veus enemics pertot arreu. Caldrà amagar-se, per endreçúries indetectables i mes camuflat que no mai. Vida traïdora, mai no hi vius amb prou precaucions...

~o~o~

25) Després, tranquil i sol, em fotia un panxot repassant els punts dolços de la conversa. Quina dona més obtusa! Arguïa que la misèria és bona per a la formació del caràcter dels fidels. Com més sumits en la pobretat, més disposats al sacrifici envers els rics lladres afavorits pels déus; àdhuc hi ha dictadors tan sapastres i feixistes, i doncs mancats de cap polsim d'intel·ligència, qui es declaren ungits per 'déu' (el maleït incompetent 'déu' de merda qui llavors s'escaigui d'estar de moda). Tothom en coneix. Civilització de caguerada. Tret que només podies riure-te'n d'amagat, car el noranta per cent de la població, pel cap baix, era completament d'acord amb la puta pàmfila. La porca Vicenta, la qui et toca tostemps, vingui o no a tomb, els qui no sonen. La porca Vicenta Ravenel, així es feia dir, devota de la puta de déu i de qui sap quin altre tifeta de sant penjat darrerement. Món de merdegada. Sort que aviat em moriré. Última escapatòria. La millor.

Ara, la Ravenel, qui se la pren seriosament?

Tot d'una, d'una arrencada absurda, m'arrapa el membre i es fot a fer-li uns tocaments del tot antagònics; s'afecciona, però, a l'hostil fricció d'un membre molt desplagut amb la fastigosa activitat; el recalcitrant membre mateix fa tot els possibles, pobrissó, per a dissuadir-la'n, demostrant-li que és inútil que s'impliqui tan idiotament en una inepta masturbació del tot no gens volguda.

Fàtua i flatulenta mènada, encara me'l trencarà.

A la fi, li haig de fotre un mastegot a la mà, pensant-me-la aranya qui em fibla i se'm beu la sang, i es plany que l'agredia i que ho dirà al seu capellà a l'hora de la confessió, i que em prepari, que vindrà la bòfia de les virtuts, i vindrà la lliga paramilitar de la decència i el bon mot, i vindrà déu i sa puta mare, a visitar-me de matinada, quan soc adormit, i pelant-me-la en somnis de paradisíaques Eves, amb les pomes i els conys i els codonys, i les nespres, és clar, enfilades amunt...

Se'm va emprenyada i fent espetegar la pobra puta porta. Esper, per descomptat, que mai pus no torni.

Si tota visita em trenca el fil de la vera narració que em duc sense contracops entre meninges i entre d'altres ignots tendrums de part d'amunt, la seua encara potser més, la seua es deu emportar la cirereta, tot i que, de cops, cal reconèixer que, en acabat, m'hagi fet riure, com cap altre patètic histrió amb el seu grotesc petit conhort còmic. Coses de monges. Qui les parí, que descansat que en romania! M'és vijares que desbarren pler, les meuques extraviades. Palesament tothora a punt, elles, de caure amb fruïció en la temptació que llur preternatural diable predilecte, íncub carismàtic, no els para de faisó molt plaentment incessant...

De fet, m'ha fet entenedor que no vindria mai més, que m'abandonava als benaurats poders infernals... I qui més content que no un gínjol, sinó jo, qui em deia '*bon desembaràs!*', i havia, abans la seua amenaça, àdhuc pensat a emigrar, i que no podria pas passar un altre duríssim hivern amb ella (*i amb la decídua cua a la paella!*), amb la cua patint les ordalies de la seua mà d'artrítica bruixa.

La fava! Com si no devia fer ni quatre dies que m'havia contada la '*història exemplar*' del '*xicot sense braços*'.

Es veu que no en tingué prou amb el seu verb ofenós, s'hagué àdhuc d'endur el chor sencer del «*Molt Estricte Cercle de Senyores per la Moralitat*», no gens clandestins professionals del blasme. Que li cantessin — al pobre sofert director, el molt correcte mestre tites, en Dimes Delhort, de la cèntrica i molt apreciada per l'ostentosa burgesia, '*Acadèmia de l'Òmfal*' — les '*quatre caterines de la pura veritat*'. I li omplien el cap de sonates i tonades ditiràmbiques, acompanyades amb pler de garranyics i de xerrics i d'espinguets vituperadors i molt condemnatoris, per si de cas no els fotia cas.

Un xicot com ell suspès! L'escàndol! Ell, un veterà de guerra '*insuspensible*', qui oferí els seus penjarruts membres de dalt a déu i al nostre cabdell, representat de déu a la terra, bo i defensant les vàlues immarcescibles de la pàtria divina de l'entronitzat qui seu al tron del canfelip, i vetlla totjorn perquè tots els patriotes anéssim, quan ens toqui, a la una i unànimes, al cel d'espetec.

No pas que no se n'esgarrifés, pobre home, i tanmateix els deia, el professor com cal, que no podia pas de cap manera. Que allò fora enganyar, tant l'inepte minyó sense braços, com els seus molt més estudiosos companys, com l'esperit inequívocament ètic de l'escola. Que el xicot tingués quatre braços, o no en tingués cap, no podia influir en el resultat dels exàmens. El que comptava era el full escrit presentat a la taula dels examinadors, i les respostes durant l'oral, i que fos quec o no, o li manqués la llengua o en dugués dues, a tall de serp (*com elles!*), el resultat era implacablement el resultat, i no el canviaria ni que el fotessin portar a la foguera!

Molt presumit, l'home, qui no volgué doncs de moment transigir gens. Mes no pas que amb allò aturessin, però, de mortificar-nos-el i escanyant-nos-el, amb llurs '*lliçons morals*', les molt moralitzants gallimarsots. Més tard, exhaustes, esbufegant, això sí, molt irades, sortiren tot amenaçant-lo greument.

Aquella nit mateixa la bòfia patriòtica, '*àrbitres persuasius del molt íntegre règim*', li retia, inanunciats, una visita. L'auster mestre tites

no pas que no tornés viu, tret que amb prou feines, a tesa escoixengut, víctima segurament d'una terrible col·lisió.

L'endemà el xicot sense braços rebia un deu d'aprovació general.

L'endemà no, l'altre, *oh miracle!*

Car, prenent exemple d'allò que la immensa bondat divina no era capaç de fotre, tots els altres noiets, els quatre gats qui s'hi presentaren (car més de la meitat morien màrtirs durant la nit, dessagnats completament, i alhora pujant doncs, per llurs mèrits de sacrifici, al cel directament, sense passar pel purgatori ni pagar taxes extra ni re), vingueren a escola sense braços, per tal de rebre també la total aprovació de llur déu, l'estricte mestre tites Dimes Delhort, esdevingut famós per la seua devoció i, per les traces i estigmes de tantes de nafres i macadures, i blaus i treps, portador de cilici extremadament estret i punxegut i tot.

Si allò no era un exemple hagiogràfic de la primera qualitat!

I tot gràcies a ella, és clar, porca Vicenta, la qual, infusa en la gràcia divina indiscutible, i il·luminada pels ulls lluents (del cul!) dels àngels més gràcils i agraciats i graciosos (au, entoma aquesta, desgraciat!), feia punts dels bons per a la llibreta de l'apuntador de l'uixer qui vigila l'uix escarransit que ofereix accés al paradís, on els exclusius salvats no neden, sense braços, a les aigües del més cast oblit, o brou ben amanit de col·lusions peremptòries i d'inconsistents constants prejudicis.

I no cal dir, els exclusius estadants, del collonudíssim paradís, rient molt divertits dels barrets de rialles indigents qui gemeguen incessants, bo i negant-se a les olles d'oli bullent dels de baix de tot.

Quina esgarrifaó de gloriosa satisfacció, vós, no pas?

~o~o~

26) Mon oncle, burot a l'estació de la Vilanoveta, sempre viatjava en tren sense pagar. Em convidava i se m'enduia, de lluny en lluny, jorns de lleure, sense pagar, doncs, fins a Picamoixons, on pescàvem al Francolí.

Tornàvem, abans el vespre no hagués caigut gaire, amb rats d'aigua, i crancs de riu, i qualque edul peix i tot.

I ara que hi penses, mon car minyó, amb qui pescares al petit flum apellat Flumissell...? Ton pare...? Ton padrí...? Amb el Ton de Selvanera...?

Et tornes vell i la dissolució del poder intuïtiu se t'accelera. Durant demolits eons ha anada, ta nissaga, acumulant aptituds que has emprades tan coreogràficament com has sabut, bon apàtic trobador, de qui els molt pertinents invents irritaren els provincians naufragats en llurs disbauxes d'acrimònies i desagraïments. Sempre has estat així, esquerp. Els abriülls i d'altres mates espinoses, com ara els bèrberis i els poncirs, essent els sols residents al teu jardí. Solitari, recriminat brutalment per la inharmònica multitud, has sobreviscut sense rebre tampoc gaires nafres. I ara, rutllant només amb el ferment actiu que es desprèn de les escorrialles de tes adés pletòriques capacitats intel·lectuals, de les quals prou en gaudires extàtic anys i panys de persistent calma tortuga, se t'esvaeixen a llampecs d'efímera lucidesa, i els ases vanitosos de tos envejosos veïns se'n refocil·len obscenament, abandonant-se en celebració a multi-orgàstiques orgies enmig del carrer, amb llurs nauseabunds llefiscosos llimacs qui els entren i els surten de no menys fètids, fastigosos i llefiscosos traus, alhora que per a recobrar forces, s'arrigolen a la garangoles, bo i devorant-hi de viu en viu, a mig defecar-hi, llurs eterns acompanyants d'infectes molt repulsius cans. Malament rai. No anirem enlloc. Món degenerat sense retorn...

La malenconia, l'amargor, la dolor, qui te n'estalviaria? Insalvable.

«*A la desconfita, acostuma-te-me'n.*
Al capdavall tothom cau desconfit
És a dir, ningú no evita la Mort.»

Rere les reixes que són les costelles de la gàbia del pit, mon cor és un ocell inquiet qui jurca, sense saber per què, a ésser lliure.

Tots tos amics de pesca els perderes, enduts per la mai prou farta porca Mort. Ara pesques tot sol. Sobretot pulmonies.

Plou a doll i en tornes moll.

Ficat tantost no facis cap al cau al llit ben acotxadot. Tot et roda i tot t'és fosc. Qui sap si atenyeràs l'endemà. O enguany, anit mateix, el bast engany del viure se t'haurà acabat.

Dia d'alta tristor. Qui sap si demà...

«*Eh? Què hi dius...? T'has pres la mel amb el vinagre...? Tan ronc ni se t'entén...*»

~o~o~

27) Engavanyat per un queixal que m'ix al bec punxegut del nas, no sé com desempallega-me'n, ni si ara vaig a ca l'otorrinolaringòleg o a cal dentista o què, i llavors hi he pensat una mica més, i me n'he recordat que anit era cadàver i que avui m'enterraven a la babalà, i que potser aquest cruel queixal és la dent efímera que els pollets empren per trencar la closca i néixer. Em toca ara doncs allò que deien de la resurrecció dels morts. Tret que no et deien disfressat de què ressuscitaves aquest altre cop. I es veu que em toca d'ocell (o de serp, o de llangardaix, o d'orni, o d'ornitorrinc, o de...?), mes és clar que de quina mena doncs de bestiarra, això de fet no ho sabré fins que reïxi de trencar la closca, i tregui el nas a la superfície, i trobi cap mirall, o estany o toll calm, i qui sap amb quina aversió no em reconeixeré llavors, com m'és degut, monstre encara més fastigós, com ara un pterodàctil, o quelcom de paregut, com d'altra banda prou fora d'esperar, amb la meua sort de sempre, gàrgola escanyada

abonada perpètuament a la lletjor.

Amb el traspàs, la transformació. Monstre fórets, monstre seràs. Bípede monstruós érets qui esdevé què? Monstre alat com enorme muricec? Monstre qui s'arrossega i tanmateix serva innombrables inútils potes a cantó i cantó? Tant se val. No en fotis cas. Monstre segur. Com dic, t'ho has guanyat.

Et manca sabre on naixeràs ni quan. I si et trobes davant hermètics caníbals antediluvians i tot? No endevines que se't volen coure ni que sigui a la biorxa, i una mica així part damunt? No els veus que ja baven esguardant-te? Deus ésser bo per a menjar. Si això doncs no, és que passen una fam de caldeu. Carallot, on has anat a parar? Més et valia no moure't d'on no raïes, tot i que no fos gens de ton gust. El futur t'és això, una altre etapa, un altre esglaó, sempre pitjor que no el d'abans. Llei de resurrecció. T'hauràs de fer fotre, no hi ha re més. Se t'acabava el catàleg d'opcions. Bon profit, i apa.

O en quins temps cronològicament ocults, amb cibernètiques '*coses*' per comptes dels extingits brutals i monstruosos bípedes alopècics qui havien fet malbé el món completament, no fots cap...? I quin enigmàtic amfitrió se t'enduu amb cap coet vers quin museu on et vol conservar negat en un fastigós líquid indestructible o altre...?

Especulacions sense mèrit. Amaneix-te de tota manera, com dic, per a la pitjor situació. Hom surt d'un infern per a entrar-ne a un de pitjoret, i així anar fent. És d'allò més conegut. I no va a enganyar-se solet.

I si neixes en un cabàs davallant pel Nil a l'època de les contalles increïbles on els vailet s'enfilaven a la gropa dels cignes i visitaven les valls de la lluna? I quina princesa pollosa no et salvava dels cocodrils, qui en romanen en acabat amb les ganes, babaus, i tancant la ferramenta amb un soroll de caixa forta en un banc cosmopolita...?

Quina barreja de possibilitats per a qui, il·lús, surt de l'ou!

I caus on els patològics perillosos no s'esplaiaven, tancats amb pany i clau, i et prenen de pilota, o pitjor, d'olla de trencar l'olla! No

vulguis ni pensar-hi. Amb la princesa idiota no podent en acabat pas encobeir que hagis sobreviscudes a tantes de vicissituds sense solta ni volta (se'n diu '*viure*', bledarra!), o els boigs que no hagis parat boig com ells?

Car... i si naixies en una excavació arqueològica embolicat en una mortalla, que era precisament el darrer llençol que va patir l'obligada pèrdua en la darrera bugada mai feta per cap caramasera abans no fotés un pet com una gla la molt putejada esfèrula Terra...?

Quin panorama, quin panorama...

I tanmateix, si t'atures a pensar-hi, res de re de nou. Massa tard per a desesperar-t'hi.

Car a quina estranya infractiva cruïlla de temporalitats, que es bifurquen caòtiques al magmàtic llevat de la creació enfollida, eixamenada, indeturable, corrosivament esvalotada i vorticosa, no et trobaves cada segon de cada vida que, amb perill que també t'assassinessin i sense que mai no et servís de re, no visqueres...?

Pren allò que se't dona i declara't ben fornit pel que duri la cosa. I si no dura, prou. Adorm-t'hi. Potser quan t'eixoriviràs de bell nou... No, perdona, t'estic donant xanguet. Trobar-te frustrat és la llei de l'existència. Amb això après, atipa't amb allò que a l'abast més no t'enllepoleixi. Quin altre remei voldries? Ara mateix no et duc cap altre.

~o~o~

28) Me l'esguardava al mirall, sacre personatge.

Sacre personatge, el més brutal dels salvatges qui es pretén únic senyor de tot allò que albira, d'horitzó a horitzó, prats, estanys, muntanyes... Tot i que suspecta, o millor s'ensuma, que sota els seus

peus, per viaranys hipogeus molt tortuosos, tel·lúrics, ctònics, 'senyors' molt més poderosos hi rauen qui hi sotgen i vigilen, tostemps a l'aguait, prests a emergir, en erupcions esbojarrades.

Pugen de baix els xerrics infernals del maleït violí tocat per un dels lacais a llur servei — la sarcàstica, totjorn, sense arrest molt empudegadora, Mort. Empudegadora com el pugó de la meua cigala al tomàquet moix de son cony.

Et trobes buit, defraudat, després de cada cop que l'estupraves. Car cert és, i n'ets conscient, que ets massa matusser, per exemple robant-los els ingredients que curosament no desen, cada vegada que tens la temeritat de cometre contra els senyors de baix ultratges imperdonables. Saps que els hauràs de pagar tard o d'hora.

I tanmateix...

Tanmateix el teu personatge prou que en posseeix la fórmula, per a desempallegar-se'n completament. Per això que no li fotin cap por.

Ton pare, morint, te'n revelà el secret. Això rai, saps doncs que te'n desempallegaràs, i que re no hi podran fotre.

Ets tu exclusivament qui anorrees el món directament, abans les coses no s'agreugin massa. Ton poder és incommensurablement immens. El més gran que enlloc no hi ha. Prou ets que en posseeixes l'arma perfecta.

—Et mors exactament a l'instant on la fi del món no s'escau així mateix d'indefectiblement esdevindre's. Amb tu, esclata l'univers tot d'una — amb tot 'déu' dintre. Amb tot 'déu' hagut i per haver. Avial i acabat d'empescar, tant se val.

—Albíxeres. Hi reeixies meravellosament.

—És un anorreament impecable.

—Passi-ho bé.

~o~o~

29) No; passeu de llarg, pecs transeünt.

Res a confessar; he viscuda una mentida; tot el meu viure, frau i farsa; res veritat; tot sonsa samfaina, i ni ensum de tall; tot evanescent, ni bri de sòlid; tot fum, sense foc ni escalfor; tot boira, i no re concret; ble tort i fals, mai no s'encengué.

Els foscs, si no opacs, mormols dels borborigmes a mon ventre em dicten la crònica heroica del meu viure mai no ocorregut.

El meu quadre de símptomes assoleix la sobrietat dels encenalls d'una escorça escrostonada d'un arbre tolt tot sol de tant vell i romàs mort entre els asfòdels i les anemones, on el mirall de l'estanyol creat per la llunyana romancera font no reflecteix de cap manera mon visatge, perquè es fragmentà com si la lluna hi hagués espetegada per cap esvaïment sofert mentre sallava, orbament, un cel rocós, molt perillós.

Les tortorel·les qui fan niu a l'aixopluc de nostre enyorat garatge, i amb goig palès, tant mascle com femella donen el pit a llurs tres petits, perden sobtadament la llet amb el maleït estrèpit.

Fems sanguinolents giquen darrere tots els diarreics collons de colons qui colonitzen després de morts el cel, per això doncs que ara plogui merda.

Emmudeix i rumia el testimoni cap estratagema que el traurà potser de penes. Vol ignorar que ha vist, al darrer clar de lluna ara morta, el pou buit sense fi al cor de cada ens extraviat al malaurat indret, on cal, per no cap raó, fastiguejadament i efímera, abans de l'alliberament, encara un instant de més, malviure.

El no re s'ompl enganyosament de petits no re que tantost acunçats a lleixes inexistents, es fonen, s'esvaeixen.

Al no re no hi roman cap petit no re. Pots insistir-hi, absurdament, com mana l'obtusa vida, a acunçar-hi cosetes. Les retrobaràs mentre visquis? Hi romandran amb prou paciència fins que tu mateix no et fonguis d'una vegada, o s'hauran foses abans i tot? Cap manera d'endevinar-ho amb antelació. No cal trencar-s'hi el cap. Ja es trenca tot sol.

~o~o~

30)

—Let me introduce you to our latest phenomenon, the violinist with only one arm; her moniker is Monika; she plays with her tongue instead of with any other type of bow; she brings a chorus with her, unfortunately always (unless that is precisely the point) afflicted with… with… what do you call it…?

—La rautija? La rautija inextricable?

—Exactament.

—La Mònika perdé un braç dormint. El ficà fora de les flassades i li caigué a terra, i se li cruspí d'una mossada un d'aquells monstres qui de vegada s'esquitllaven a l'interior de les cases del desert…

—The Gila monster?

—Ell, ell. Veig que ja en sabeu la història.

—Sí, jo també la somiava anit. Deu ésser una manifestació astral, d'aquelles que prediuen la fi del món.

—Voleu dir, una premonició?

—N'estic gairebé segur. Car oi que el que us toca la Mònika, cacoètica, al seu instrument maleït, és una mena d'esgarrifós grinyol continu? Una cacofonia astoradora. Doncs no ve de son violí. És un violí mut. I la seua llengua és de petit llangardaix, molt hàbil, però no prou forta per a percudir els catguts. Recordeu, la llengua per a ella és el nas. Potser em confonc, i és una llengua de serp més que de sargantana. Tant se val. La qüestió que... El grinyol esborronador no ve pas del violí, desenganyeu-vos; ve de sistema solar mateix, que s'ha espatllat irremeiablement. Abans el Sol esdevindrà...

—Maverick? Worst, in musth?

—Exacte. Penyorat. Escarot. En orri. O embogit. Tornat a la jungla i a la seua llei immisericorde. Un Sol sense lleis, perdut per enlloc, cremant-ho tot al seu passatge; un maremàgnum de planetes i llunes horripilant. Tot endut per un maelstrom de foc... Un vòrtex inaturable al cor del malson universal...

—Això que dieu... M'ho podeu escriure? Li ho donarem al presentador a la pista, al mestre de cerimònies, i també ho propagarem als cartells del circ, perquè atragui el públic encara més... Al públic li plau molt que l'acolloneixin. És un públic que la catarsi ajuda a viure. Tot s'hi val. Tot s'hi val. Us pagarem una pitança. Però no és pas tothom que pitança al païdor s'atansa. Aquest últims dies, hom s'arrapa on pot. Tot sigui durar.

—Ara mateix em ficaré a guixar-vos-ho. Gràcies per la feina. Potser em podeu aprofitar d'una manera diguem-ne mig regular. Pel que duri, com dieu. Puc acollonir tothom molt fàcilment. Sobretot perquè visc acollonit. Això de viure mai no ho entès. Sempre m'ha semblat el pitjor experiment. La més inimaginablement cruel de les idees segregades per la màquina de sospesar opcions.

—Don't be frightened, Monika; the fellow is harmless, a poor lost bum that happens to have so-called ideas of his own; indeed a very idiotic specimen...

~0~0~

31) La veritat és sempre ridícula. I tota explicació lògica és el súmmum de l'absurd.

Amb aqueixos dos fonaments, ja anem servits per a viure, contents i feliços, durant la merdoseta estona d'estada al viure.

Em trobava, perquè sí, escalant, pels afilerats esgardissos molt adients que sobresortien dels quers, la lletjota muntanyeta que en deien '*el calvari*', i ullava avall els pagesos eslaus, qui enjogassadament, com beduïns o babuïns, n'aprofitaven dels bedolls, (llurs '*beriosa*') les berrugues que els engruixeixen, i no cal dir els i olis i quitrans que se n'extreuen, i en xarrupaven adesiara la saba mentre hi feinejaven, i m'admirava l'enginyosa capacitat del poble per a, de tot, treure'n poca o molta teca.

Altrament, mesell, menfotista, sense ràbia, m'acostumava a tot.

Mentre portés al sarró prou pa sec i formatge, cap preocupació, altra que la que podria dura la traïdorenca atmosfera, que no em fotés llavors de trascantó cap putada, i m'omplís el panorama de llamps o d'huracans, o de merdegades inconvenients com aqueixes.

Cal dir que hi anava, dalt de tot, a desxifrar-hi, per a distreure'm sobretot, no pas per a educar-me, glifs primitius d'estranyes inscripcions a una de les grutes que, vistes de la vall, representaven una de les cavorques buides que marcaven els ulls de la basardosa calavera de pedra.

La caverna a la qual em referia era la mateixa on amb la sempre massa espitregada, immensament mamelluda, Verònica hi tinguérem aquelles quasi oblidades molt tàntriques sessions de sexe zen, on amb tants de silents orgasmes desencadenadament

encadenats, no solament perdies tota la saba, també l'oli i el quitrà, i no cal dir tot l'excés de feixuga excrescència d'angoixa vital. I en davallaves esquelètic i lleuger com senyoreta o espiadimonis, ben adoctrinat per a fondre't amb la natura i amb la llum dels astres que t'atreien de nits perquè t'hi acoblessis, angèlic.

Amb un cor feble, tot aquelles collonades s'acabaren per a manguis. Això rai, de novelles en brollaren. Hom no pot acabar altrament quiet que mort del tot. No pas a mitges, com eu.

Tornem-hi amb els glifs.

Hom no es ret així com axà, a la babalà, per poca cosa; hom ha un cervell que insisteix, àdhuc durant les hores baixes; que li assaja de desxifrar quelcom o altre, encara que no li serveixi de re, car quines ridícules veritats no et revelaran els pecs prehistòrics inscriptors que no t'hagin repetidament revelades els antics històrics, i els moderns, i els ximples contemporanis, i els automatitzats esdevenidors...? No hi ha a l'univers re altre que nímies idiotades; un farciment d'idees fonamentals molt estúpides posades en absurd funcionament per als temps eternals que duri la grinyolenca maquinària. Sòpita enganyifa, i au.

Per les esquerdes de la putrefacta calavera se n'escapoleixen fètides flaires de garantit cataclisme. El cavernícola passat idíl·lic s'havia esfumat, i ara què hi restava sinó les inscripcions sense importància? Quins aplaudiments em guanyaria si en desxifrava el pobre sapastre missatge? Cap. Tothom se'n fotria, amb raó, el desentès.

Quan era jove hom s'esverava pels disbarats elaborats per 'déu', i m'hi emprenyava esmeperdudament, com un carallot qui es feia mal sense cap provocació de ningú ni de re, altre que de tot l'engany damunt la taula de joc de la totalitat dels esdeveniments; després, ben aviat, comprenguí que allò de déu era un dau. Tot s'esqueia segons la sort d'on queia el dau, i tot allò més convenient tenia la prioritat de saltar-se mant d'obstacle, no pas tots, car res no podia ésser gaire fàcil en un terreny (l'univers) on només mana de debò la facilíssima avinentesa de la mort.

Pensant de bell nou en la Verònica, l'instint d'ominosa proximitat em duia a una altra esfera del passat encara més remot, mes tangencialment encarada.

Amb el colze escandallava el ventre de ma germana i una horrible humiditat la traïa espectacularment. «—T'has pixat!» «—No, ruc, la regla.» «—Quina regla. La de tres? La del nou?»

No comprenia re. Era massa jovenet i l'enigma de les enigmàtiques femelles era per a mi indesxifrable. Fou tanmateix el diguem-ne glif que no vaig desxifrar primer. Ella mateixa, mestra ideal, m'ho feia entendre. Per això (potser!) m'hi engresquí, vull dir, a continuar desxifrant enigmes.

Subversiu, tot d'una el cel s'enfosquia infernalment. Arribaven pregons sanglots de rere les nuvolades més negres. Era com si el cel plorés, com ara dona abandonada per marit adúlter. Qui la solaçava? Solament la revenja. Però com, quan, on, qui...? Tot a la vida es complica sol.

...

Quant al glif, com era potser de preveure, no gran cosa, vulgarot rai.

Era això, o encara pitjor, merdegadetes de guerres i conquestes, és a dir, repulsives agressions arbitràries, sense solta ni volta, envaint els veïns o els ben llunyans qui no tinguessin sospita que us hi atansàveu a anorrear-los, tot això, tota mena recitals nauseabunds de nissagues de reis irrisoris qui se succeïen en tedioses narcòtiques repeticions. De debò, al capdavall, tot allò doncs més autènticament censurable. Mai re de mig intel·ligent o interessant.

Com el que censuraré a continuació...

Car que hi deia el glif, si fa no fa, «*Ací, en aquesta cova, durant la saó, on del fons misteriós de la molt enigmàticament castigada Mare terra, tot no reneix, jo i la Verònica també...*». (I hi segueix una descripció massa detallada d'extremes procacitats i de crues

obscenitats, que és inútil de reportar; hom, si és prou grandet, se les pot imaginar privadament, si en tot cas es vol tan fastigós o se'n sent necessitat.)

La qüestió que, llegint el text tot just desxifrat, em deia si encara tindria raó aquell altre carallot amb la ximpleria de l'etern retorn. Faríem goig si fos veritat. Aniríem de mal en pitjor. Com si no tinguéssim prou pena trampejant amb les coses com són, tan dolentes d'entrada.

Endolats i dolents, només caldria que a l'autumne perllongat on les nostres petites joies d'antany se'ns tornaven agres a l'enyoradís, massa enfitat, sensori, haguéssim de tornar a passar per les mateixes ordalies, només per la maligna decisió, l'atzarosa crueltat, d'un univers que rodés sense cap ni centener, i no sabés doncs com fotre-s'ho per a fotre's un tret al cervell d'una puta vegada.

I llavors, espera't, que la nit mateixa on desxifrava la inscripció, vagues remembrances m'assaltaven els malsons.

Podia ésser que la cosa (el meu petit afer de jovenet amb la Verònica) hagués pogut retornar? La Verònica, doncs, una existència de deu mil anys pel cap baix? Deu mil anys i una mateixa anècdota que s'esdevé al mateix indret?

Havia estat l'inscriptor jo mateix, qui vivia coetàniament, i qui doncs també faig ara mateix, pel cap baix, els deu mil anys? Quantes de vegades he retornat?

És això allò que predigué la Verònica fa doncs moltíssims d'anys, la Verònica, dic, exacte, precisament, transformada en la Pitonissa del Calvari, després que rebés aquell cop al cap amb un mac empunyat per ma germana? Ma germana, qui envejosa, i per a protegir la meua reputació, s'havia atansat a la gran putarra, i part darrere, amb el cop, l'hagués duta al coma? Un coma que durà anys i panys durant els quals la Verònica Pitonissa podia endevinar el futur...?

Tot deu ésser veritat. I, si no pas tot, qui sap quant...

I ara el meu malson en reprodueix la crònica. Un malson semblant

al que tinguí feia deu mil anys pel cap baix i me'n vaig apuntar els detallets a les fosques damunt el mur de la gruta on entre pells de lleó no clapava...? I per això que fos meua la inscripció que desxifrí...? Car allò que escrius durant un malson o tantost acabat el malson, i a les fosques de més a més, és clar que molt sovint no el saps desxifrar ni l'endemà... Tot hi és gargots, tot gargots...

I ara què en férem de la germana, la qual segurament, amb la mort prevista de la Verònica esdevindria assassina al cap de poc. I la família de la interfecta no voldria pas la revenja? Ull per ull, vida per vida? La germana no caldria que també fos morta en legítim pagament?

Fou el pare qui hi va trobar una (pseudo)solució. Li foté de trascantó un cop de mac al clatell, i la germana caigué estamordida, esborneiada. Tret que no entrà en coma. El cop havia estat menys greu. Diríem que la baralla fou entre dones, per qüestions de típiques gelosies.

El problema era el vailet tribulet qui sempre espiava pertot arreu. Tenia tres o quatre anys i mai no aturava de xerrar. Tot ho deia, no el podies fer callar. I havia estat, es veu, testimoni de l'atac de la germana sobre la Verònica, i no sabíem com desempallegar-nos-en, molt emprenyador. Calia silenciar-lo fos com fos.

Amb un carro durant la nit una de les padrines se l'endugué, drogat de beguda, al mas d'un esclau molt sever, qui l'espletà cada dia fins que a nit colgada no podia, el vailet pocavergonya, dir ni fava.

Per cert, aquell vailet no arribà pas als sis anys. Molt espavilat, segur que s'escapolí al cap de pocs mesos del mas regit per l'esclau, i que tornà a l'illa, tret que no pas massa prop nostre.

De primer, uns pirates li buidaren un ull, l'ull dret si me'n record com cal, perquè perdés l'hàbit lleig d'espiar, quan s'esqueia precisament que els frustrés quan colgaven part d'un tresor.

Una mica més tard, el mascle d'una parella d'adúlters qui cardaven entre les canyes de vora el riu, amb una fona, li llençà una pedra al clatell que el feu anar de cul, trontollant, fins al riu, on caigué i,

havent perdut el coneixement, segurament s'hi negà i se l'endugué a l'oceà i tot, car mai més no se'n enlloc cantà gall ni gallina, d'aquell maleït entremetedor.

Quantes de vegades ha tornat...? Sembla que en vegis de semblants pertot arreu. Infants emprenyadors. Un altre assot de la civilització, com si ens en manqués.

—Civilització, dius, quina?

—La de sempre, collons. La que no duu enlloc, com va predir la Pitonissa. Va dir, fil per randa, ho tinc gravat part de dins a la paret de darrere el crani...

—Que l'univers neix, envelleix, i mor... I reneix, re-envelleix, i mor de bell nou. I reneix, i a poc a poc la va cagant, i al capdavall la caga del tot... I ara que l'ha cagada absolutament...

—Reneix... Envelleix... Quina merda! Quina merda! Aquella Verònica teua devia ésser boja.

—Boja com tu, matalot!

—Vols pinyes? Vols pinyes...?

—Fuig, fuig.

~0~0~

1) —Tol-te capell i sabates, i posa't còmode. Equànimes, veure'm si assolim d'escatir i després de reeixir de resoldre el gros problema que dius que em duus.

—Veureu, doctor, anava ben tranquil i, pugnaç, un personatge de malson, tot encaputxat i sota capa negra m'ha fulminat a cops de

puny; m'ha malmès, demolit; m'ha molt, un cos ple de blaus, nafres, i contusions.

—D'on venia? Davant teu? Darrere?

—Que d'on eixia? Qui sap. Voleu saber si ha sorgit fent saltar volcànicament les llambordes? Doncs no. Ni això. Massa fàcil. No ha sortit d'enlloc.

—Curiós. I en acabat?

—En acabat ha desaparegut amb la mateixa celeritat com havia aparegut. Màgicament. Una partença a tot cilindre, com qui diu. Feia rodar el cap, ja ben bla amb els isnells mastegots plàcidament rebuts. Li era un sorrat ninot de boxa. Hauríeu vist. Un punys ferris enfonsant-se'm tot al llarg del cos. Cap indret molla estalviat.

—I què vols saber?

—Què vull saber? Curiós. Perdoneu, doctor. Què hi faig, ací? Em sembla que tot allò que vull saber, ja ho sé, que ho he après fa anys i anys, abans de néixer i tot...

—Abans de néixer, eh?

—Us veig incrèdul. Tampoc no m'ho creuria jo. Però sé exactament què direu a continuació...

—Infermer!

—Això no pot continuar... On és la porta...? Vull sortir, vull anar-me'n, vull fotre el camp... Aquest món... Aquest món...

—Infermer! Infermer!

—Em llençaré per la finestra!

—És un entresol, no crec que et serveixi de gaire...

—Fuig, fuig...

—Vols pinyes? Vols pinyes...?

—Boja com tu, matalot!

—Reneix... Envelleix... Quina merda! Quina merda! Aquella Verònica teua devia ésser boja.

—Que l'univers neix, envelleix, i mor... I reneix, re-envelleix, i mor de bell nou. I reneix, i a poc a poc la va cagant, i al capdavall la caga del tot... I ara que l'ha cagada absolutament...

—La de sempre, collons. La que no duu enlloc, com va predir la Pitonissa. Va dir, fil per randa, ho tinc gravat part de dins a la paret de darrere el crani...

—Civilització, dius, quina? Quina...? Quina...?

—La màquina! La màquina! S'encalla! S'encalla!

La màquina... La màquina... S'encalla...

S'enca... lla...

S'en... ca... call...

All...

A.

—Això rai, que tant d'escarafall per a no re. D'ací uns quants d'eons, paciència, d'ací uns quant d'eons... Paciència, noi, paciència...

—*Tots hi tornarem a ésser... Amb la ben coneguda...*

—La ben coneguda! Verònica! Verònica! Som-hi?

—Som-hi, petit, som-hi!

—Si això no és civilització!

—No fotis! Collonuda. Cada vegada millor. Primavera de l’univers...

—Mentre duri, rai!

—Mentre duri... mentre duri...

—Mentre duri, rai. Sí, home, sí.

—No serem mai vells de debò, no morirem mai de debò...

—Tu i jo, per sempre junts, sense macs ni mecs...

—Sense macs ni mecs! Ho predius...?

—Tin-t’ho per dit!

—M’ho tinc, m’ho tinc.

—On t’ho tens...? Pocavergonya!

~o~o~